

12^{de} JAARGANG, NR. 221
21 JULI 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP PLAAT

Duke Ellington, Nils Wogram, Billy Strayhorn. Eva sur Seine, Cool Dawn, Vansina Orchestra e.a.

18 JAZZ OP DE PLANKEN

North Sea Jazz Festival 2014, Jazzdag e.a.

EN VERDER:

17 Lionel Hampton bij Doctor Jazz

26 Bestsellers en tips Jazzcenter

27 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

JAZZFLITS 222

staat **18 AUGUSTUS** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

ZWEEDS KWARTET WINT EUROPEAN JAZZ COMPETITION

Het Zweedse Filip Jers Quartet heeft 5 juli in LantarenVenster, Rotterdam de EBU European Jazz Competition 2014 gewonnen. Bassist Pat Cleaver van het Nederlandse Loran Witteveen Quintet werd tot beste solist uitgeroepen.

In de finale van de wedstrijd traden verder op: het Gregor Fticar Trio (uit Slovenië), het Kadi Quartet (uit Finland) en het Roller Trio (uit Engeland). Van de vijf groepen maakte die van de Zweedse mondharmonicabespeler Filip Jers dus de meeste indruk: "This band offered sensitive communication, outstanding arrangements and an intriguing choice of repertoire", aldus de jury, met onder anderen Marius Beets, Mijke van Wijk en Anthony Joseph in de gelederen. Over beste solist Pat Cleaver merkten zij op: "very well prepared with good sound, wonderful communication skills and great timing that made the band swing". De EBU European Jazz Competition is in 2006 geïnitieerd door de European Broadcasting Union (EBU), het North Sea Jazz Festival en de Nederlandse stichting European Jazz Competition. De deelnemers worden door de EBU-leden (Europese publieke omroepen) voorgedragen. Op basis van een recente opname worden de finalisten 'geblinddoekt' gekozen door een jury van jazzprogrammamakers. Vaste finalist uit Nederland is de laatste winnaar van de Dutch Jazz Competition. De EBU Jazz Competition wordt eens in de twee jaar gehouden.



ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003



Jeroen van Vliet bij de bekendmaking van de Boy Edgar Prijs tijdens de Jazzdag in Rotterdam. (Foto: Mike Breeuwer)

BUMA BOY EDGARPRIJS VOOR JEROEN VAN VLIET

De Buma Boy Edgarprijs is toegekend aan pianist en componist Jeroen van Vliet. De prijs wordt hem op 14 december in het Bimhuis (Amsterdam) uitgereikt. Van Vliet krijgt 12.500 euro en een plastiek van Jan Wolkers.

Volgens de Buma Boy Edgarprijs-jury - Frank Bolder (North Sea Jazz, LantarenVenster Rotterdam), John Thomas (Axes Eindhoven), Mijke van Wijk (Radio 6), Jurre Wieman (Bimhuis) en Tim Sprangers (journalist) - is Jeroen van Vliet 'een meesterlijk pianist. Zijn toucher, maar vooral zijn lyrische benadering van muziek en klank, maken hem herkenbaar en geliefd. Altijd voel je de spanning van het moment, de liefde voor improvisatie'. De keuze van de jury was unaniem.

De Buma Boy Edgarprijs wordt uitgereikt aan een musicus die zich reeds geruime tijd onderscheidt in de Nederlandse jazz en geïmproviseerde muziek. De organisatie van de prijsuitreiking ligt in handen van de Stichting Boy Edgarprijs in samenwerking met het Bimhuis. De uitreiking wordt uitgezonden in VPRO's Vrije Geluiden op Radio 6.

NIEUWS

BJO maakt live-cd met Enrico Pieranunzi en Bert Joris

Het Brussels Jazz Orchestra gaat een live-cd maken met trompettist Bert Joris en pianist Enrico Pieranunzi. De opnames vinden op 22 en 23 augustus plaats in De Werf in Brugge. Op het programma staan stukken van Pieranunzi in een arrangement van Bert Joris. De cd wordt in de herfst uitgebracht.

Concerten Bimhuis komend seizoen ook live via de website te horen

Het Bimhuis introduceert in het seizoen 2014/2015 BimRadio. BimRadio zendt via de website van het concertpodium een veertigtal concerten live uit. De concerten zijn na afloop ook nog enige tijd 'on demand' terug te horen. De BimRadio-concertselectie reflecteert het brede Bimhuis-aanbod. BimRadio is gratis te beluisteren via www.bimhuis.nl.

Turkse bassist wint Northern Jazz Talent Contest 2014

Bassist Esat Ekinoglu heeft 27 juni in Groningen de Northern Europe Jazz Talent Award gewonnen. De uit Turkije afkomstige musicus studeert aan het Prins Claus Conservatorium. Hij moest het in de finale van de wedstrijd opnemen tegen muziekstudenten uit Estland, Denemarken, Duitsland en Zweden. De winnaar viel op door een 'uitstekende instrumentbeheersing' en zijn gebruik van de 'hammer-on'-techniek. Volgend jaar is de vijfde editie van de door Gas-Terra gesponsorde wedstrijd.

De winnaar: <http://bit.ly/TIQxy0>.

Concord viert 65-jarig bestaan Prestige met tal van heruitgaven

De Concord Music Group, eigenaar van het label Prestige, viert dit jaar het 65-jarig bestaan daarvan met tal van heruitgaven, zowel digitaal als op vinyl, een online videoreeks en een reeks concerten. De festiviteiten culminereren in de viering van de negentigste verjaardag van opnametechnicus Rudy van Gelder dit najaar. Zestig van zijn voor Prestige opgenomen platen brengt Concord digitaal opnieuw uit (in hi-resolution). Ook verschijnen dertig Prestige-klassiekers op vinyl. De videoreeks is hier te bekijken: <http://bit.ly/1IWib7B>. Voor Prestige namen onder anderen op: Miles Davis, Sonny Rollins, John Coltrane, Thelonious Monk, Eric Dolphy en Stan Getz.

Volg het laatste jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>

PLATEN

BENJAMIN HERMAN REIKT EERSTE EXEMPLAAR VERZAMEL-CD KID DYNAMITE UIT



In Amsterdam heeft Benjamin Herman op 6 juli tijdens het Red Light Jazz Festival het eerste exemplaar van de Kid Dynamite-verzamel-cd 'Kulembanban' uitgereikt aan Kids zoon Frank Parisius. Herman bewondert de Surinaamse tenorsaxofonist die in ons land vanaf de jaren dertig furore maakte. (Foto: Marc Kruse)

PODIA

'SHOWCASES JAZZDAG GOED BEZOCHT'



Marco Santos tijdens zijn 'showcase'. (Foto: Joke Schot)

"De 'showcases' van de Jazzdag zijn goed bezocht. Het publiek was enthousiast over de veertig acts die op 27 en 28 juni de revue passeerden", zo meldde de organisatie na afloop. De achtste Jazzdag vond plaats op de Kop van Zuid in Rotterdam.

De Jazzdag - ooit een dag, maar inmiddels twee dagen - is dé jaarlijkse ontmoetingsplek van jazzprofessionals uit binnen- en buitenland. Ze kunnen een conferentieprogramma bezoeken en kennismaken met groepen die zich via 'showcases' (korte optredens) presenteren. Dit jaar werd op de Jazzdag ook de winnaar van de Boy Edgar Prijs bekendgemaakt (zie pagina 1) en werd door artistiek directeur Huub van Riel het startschot gegeven van de viering van veertig jaar Bimhuis. Meer foto's van de 'showcases' staan op pagina 25.

NIEUWS



Carla Bley. (Foto: Bill Strode)

Vier nieuwe Jazz Masters benoemd

Carla Bley, George Coleman en Charles Lloyd zijn benoemd tot NEA Jazz Master. Pianiste-orkestleider Carla Bley ('a great and unexpected honor') en de saxofonisten George Coleman ('one of the crowning highlights of my career') en Charles Lloyd zijn benoemd tot NEA Jazz Master. Ook Joe Segal, eigenaar van de Jazz Showcase in Chicago sinds 1947, mag zich met deze titel tooien. De nieuwe Jazz Masters krijgen ieder een bedrag van 25.000 dollar tijdens een ceremonie in Jazz at Lincoln Center (NY) op 20 april 2015. De NEA Jazz Master is de hoogste Amerikaanse onderscheiding voor een nog levende jazzmusicus of jazzpleitbezorger. Ieder jaar wordt een aantal mensen onderscheiden door de NEA, de Amerikaanse overheidsinstelling voor de kunsten.

ECM maakt opnamen van nieuwe trio van Wolfert Brederode

ECM Records gaat waarschijnlijk nog deze zomer een plaat opnemen van het nieuwe trio van pianist Wolfert Brederode. Dat bestaat naast de leider uit Gulli Gudmundsson op contrabas en Jasper van Hulsten op drums. Brederode speelde jarenlang met een kwartet: "Mijn eerste band was een trio met Gulli en Eric Ineke. Tijdens mijn conservatoriumtijd oefenden we bijna wekelijks op zijn zolder. Daar heb ik ongelooflijk veel van geleerd betreft samenspel. Mijn beste momenten heb ik de afgelopen jaren met mijn kwartet gehad. Maar voor nu kies ik weer voor het trio, het is immers ook een klassieke setting voor elke jazzpianist en dat is niet voor niets."

Lees Jazzflits op uw tablet

PRIJZEN

ZANGERES CÉCILE MCLORIN SALVANT VIERMAAL BOVENAAN IN 62^{STE} DOWNBEAT CRITICS POLL

Zangeres Cécile McLorin Salvant wordt door de critici van het Amerikaanse blad *Downbeat* op handen gedragen. In de 62^{ste} Critics Poll staat ze bovenaan in de categorieën **Jazz Album Of The Year** (met haar cd 'Woman Child'), **Female Vocalist**, **Rising Star Jazz Artist** en **Rising Star Female Vocalist**. In de poll zijn vier Nederlanders en het ICP-Orchestra terug te vinden.

Nederlander Ab Baars mag volgens de critici gerekend worden tot de beste klarinettisten van het jaar, Han Bennink tot de beste drummers en percussionisten en Tineke Postma tot de beste aanstormende talenten op sopraan- en altsax. Criss Cross-eigenaar Gerry Teekens is te vinden in de categorie beste producer. Het ICP-Orchestra is genoteerd in de categorie bigband. De niet-Nederlandse leden Mary Oliver en Michael Moore worden genoemd in respectievelijk de categorie viool en klarinet. Verder ligt Maria Schneider goed bij de muziekjournalisten. Ze wordt uitgeroepen tot componist en arrangeur van het jaar, en haar Orchestra tot beste bigband. Jazz Artist en Male Vocalist van het jaar is Gregory Porter. Het predikaat beste Jazz Group krijgt het Wayne Shorter Quartet. Beste trompettist is Ambrose Akinmusire, beste altsaxofonist Kenny Garret en beste tenorsaxofonist Joe Lovano.

Het overgrote deel van de stemmende *Downbeat*-critici komt uit de VS. Voor Nederland brachten Coen de Jonge (*Jazzism*, *Jazzbulletin*) en Amanda Kuyper (NRC) een stem uit. De Critics Poll is te vinden in het augustusnummer en op de *Downbeat*-site.

OVERIG

NIEUWE MUZIEKUITGEVERIJ BIEDT DIGITAAL PLATFORM AAN NEDERLANDSE COMPONISTEN

JazzPublisher is de naam van een nieuwe muziekuitgeverij voor om te beginnen Nederlandse arrangeurs en componisten. Oprichters Arie van Es en Tara Richardson willen via deze website één adres voor de aankoop van hun werk creëren: "Uit liefde voor jazz en dan met name bigbandmuziek."

Het initiatief is terug te voeren naar 2006. Big Band Blast! uit Sliedrecht, waar Van Es en Richardson organisatorisch de scepter zwaaien, nodigde toen een reeks Nederlandse gastsolisten uit. Regelmatig namen die eigen composities mee, waardoor steeds vaker werk van Nederlandse bodem op de lessenaars kwam te staan. Van Es: "Zo bleek ons dat aardig wat arrangementen rond gaan in Nederland, maar dat er gek genoeg niet één duidelijk adres is waar deze stukken te verkrijgen zijn. Dat is bijvoorbeeld in de VS wel geregeld." JazzPublisher.com moet in die behoefte gaan voorzien.

Op dit moment is er materiaal te verkrijgen van Anton Burger, Henri Gerrits, Ilja Reijngoud, Joan Reinders, Joris Teepe, Konrad Koselleck, Loet van der Lee, Marco C. de Bruin, Rob van Bavel en Simon Rigter. Belangrijk detail is dat bij JazzPublisher.com de rechten van de composities gewoon bij de componist blijven. De nieuwe uitgeverij wil langzamerhand uitbreiden. Richardson: "Het staat weliswaar nu nog in de kinderschoenen, maar er wordt enthousiast gereageerd op dit initiatief en diverse gesprekken zijn nog gaande."

Meer info: <http://www.jazzpublisher.com>

NIEUWS



Stephanie Francke. (Foto: Jasper Staps)

Nieuwe cd Stephanie Francke eind dit jaar opgenomen

Saxofoniste Stephanie Francke gaat in december haar tweede cd opnemen. Het wordt de opvolger van haar debuut 'Florigen' uit 2013. Francke wordt in de studio begeleid door Koen Schalkwijk (p), Guus Bakker (b) en Niek de Bruijn (d). De pianist en drummer zijn ook op het debuutalbum te horen.

Haags podium De Regentenkamer in geldnood

De Haagse Regentenkamer – 'galerie, jazzpodium en plek voor literatuur in één' – heeft financiële problemen. "We hebben een grote betalingsachterstand", zo valt op de website te lezen. Om het gat te dichten zijn op 27 september een benefietconcert en een openbare verkoping van kunst. Ook wordt bij de gemeente Den Haag aangeklopt. Vanaf 11 september is er weer wekelijks een (jazz)concert. "Met vijftig bezoekers per concert gaan we het redden", aldus medewerker Thea van Loon.

(<http://www.regentenkamer.nl/>)

Sabam Jazz Awards voor Bart Maris en Seppe Gebruers

Trompettist Bart Maris en pianist Seppe Gebruers hebben op 10 juli tijdens het Gent Jazz Festival de Sabam Jazz Award 2014 ontvangen in respectievelijk de categorie 'gevestigde waarde' en 'jong talent'. De winnaars werden gekozen door een vakjury. Maris krijgt 10.000 euro en Gebruers 5.000 euro. Naast winnaar Maris waren dit jaar Ben Sluijs, Peter Vermeersch, Teun Verbruggen en Tuur Florizoone genomineerd. En in de categorie 'jong talent': Nathan Wouters, Toni Vitacolonna, Bram De Looze, Jens Bouterie en David Thomaere. Jazzfotograaf Jos L. Knaepen ontving de Muze. De Awards worden jaarlijks uitgereikt door auteursrechtenorganisatie Sabam en Jeugd en Muziek Vlaanderen.

JAZZLAB EN GENT JAZZ/MIDDELHEIM ONDERSTEUNEN CROWDFUNDINGPROJECTEN

De organisatie achter het Gent Jazz Festival en Jazz Middelheim, en concertorganisator JazzLab Series gaan gezamenlijk crowdfundingprojecten van Belgische jazzmuzikanten ondersteunen. Ze zullen jaarlijks een aantal projecten selecteren en die in hun netwerk onder de aandacht brengen.

Crowdfunding is aan een grote opmars bezig, zo menen de initiatiefnemers. Deze vorm van financiering van bijvoorbeeld een nieuwe cd levert niet alleen geld op, maar tegelijk een hechte band met het publiek. Bij de geselecteerde projecten zal iets tegenover de financiële bijdrage van de begunstigers moeten staan, zoals concerttickets, vip-pakketten of een jazzlunch. Een Belgische jazzmuzikant die een crowdfundingproject wil opstarten voor een speciaal project (cd-opname, internationaal project etc.) kan zijn of haar projectvoorstel sturen naar JazzLab Series, Gent Jazz Festival en Jazz Middelheim. "We hopen op deze manier jazzmuzikanten te stimuleren, motiveren en helpen om interessante muzikale projecten mogelijk te maken", aldus de organisatoren.

DUITSE JAZZ VRAAGT POLITIEK OM STEUN

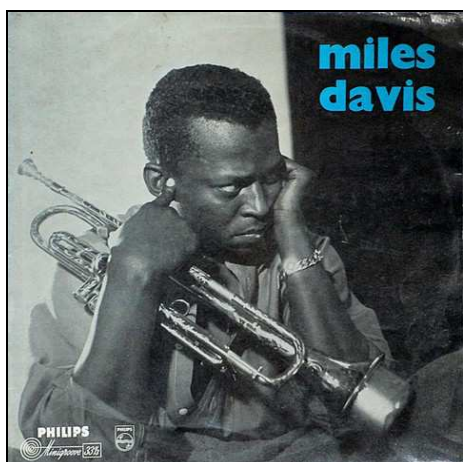
Aan de situatie van de Duitse jazz kan nog veel verbeteren. Dat zegt de organisatie Bundeskonferenz Jazz (BK Jazz) in een 'Bericht zur Situation des Jazz in Deutschland', dat begin juli werd aangeboden aan de Duitse politiek. Men vraagt de Bondsregering een JazzPlan te maken om de Duitse jazz zowel binnenlands als buitenlands zichtbaarder te maken.

Een groot probleem in de huidige Duitse jazzscene is de slechte inkomenssituatie van jazzmusici. Die schaadt de muzikale creativiteit en verhindert het opbouwen van een loopbaan. En dat terwijl er zulke goede opleidingsmogelijkheden aan muziekscholen en conservatoria zijn, zo wordt in het rapport opgemerkt. Dat schrille contrast bevreedt de opstellers van het Bericht. Aan de speelmogelijkheden ligt het niet. Er zijn genoeg clubs en festivals, volgens de rapporteurs. Maar de subsidies aan deze podia zijn niet zodanig dat de programmering altijd even innovatief is.

BK Jazz, de belangenvereniging van de Duitse jazzsector, keek ook naar de publieke omroep ARD. De Duitse radio zendt maandelijks ongeveer tweehonderd uur jazz uit. Dat vindt BK Jazz bevredigend, maar jazz op televisie is een ondergeschoven kindje, zo valt in het rapport te lezen. Verder baart de situatie van kleine platenlabels zorgen. Juist die labels nemen jazz op. Voor hun financiële welbevinden is het nodig dat de groepen die zij in catalogus hebben internationaal naam maken, zodat hun platen ook buiten Duitsland kunnen worden verkocht. Dankzij de German Jazz Meeting en de German Jazz Expo op het evenement jazzahead! zijn goede stappen in die richting gezet. Deze initiatieven hebben de zichtbaarheid en waardering van Duitse musici in het buitenland enorm ondersteund, meent BK Jazz. Maar er kan nog veel meer gebeuren. Daarom vraagt BK Jazz de beleidsmakers in Berlijn om Duitse jazzmusici gestructureerd bij te staan in hun pogingen buiten de grenzen naam te maken en een JazzPlan Deutschland te maken. Dat moet leiden tot 'verankering en een grotere zichtbaarheid van jazz in het Duitse cultuurlandschap'.

JAZZ OP PAPIER

ENQUÊTETJE



Voor saxofonist Ben van den Dungen zijn alle solo's van John Coltrane op deze Miles Davis-elpee uit 1958 'super'.



'Wat hij speelt is tijdloos', zegt Tineke Postma over een bijdrage van Lee Konitz aan de elpee 'Konitz Meets Mulligan'.

Het was weer North Sea-tijd. En zoals vanaf 1976 gebruikelijk spanden de landelijke dagbladen zich ook dit jaar weer in om de festiviteiten in de aanloop daartoe te begeleiden. Aanvankelijk scheen het alsof het NRC Handelsblad in deze verstek liet gaan, maar allengs kregen we door dat zij in verband met hun verschijningspraktijk als avondkrant in hun berichtgeving altijd een week voorop hebben gelopen. Zo stuurde de krant voor het nummer van donderdag 3 juli jongstleden Leendert van der Valk erop af om vier jazzmusici – allen dertigers, met één uitschieter naar boven – te bevragen over 'de beste jazzsolo ooit'. Misschien niet zo'n origineel idee, maar het werkte.

Voor saxofoniste Tineke Postma is dé solo die van Lee Konitz in 'All the things you are', afkomstig van 'Konitz Meets Mulligan' op World Pacific. De plaat werd in 1958 uitgebracht, maar de opnamen dateren van begin 1953, toen Konitz te gast was bij het kwartet van Gerry Mulligan: "...wat hij speelt is tijdloos. Het is ritmisch heel interessant en hij speelt een onvoorspelbare melodie bij het akkoordenschema, hij verschuift de melodie."

Trompettiste Ellister van der Molen kiest voor Clifford Brown in diens solo op 'Once in a while'. Het gaat om het kwintet van Art Blakey op 'A Night At Birdland', opgenomen voor Blue Note op 21 februari 1954. Het nummer is een feature voor Clifford, waar medeblazer Lou Donaldson niet aan te pas komt: "De solo straalt je tegemoet. Het is een ballad, hij durft breekbaar te zijn, maar hij klinkt vooral heel krachtig. Hij zegt: 'Hier ben ik.' Ik kan die solo zo zingen."

Saxofonist Ben van den Dungen heeft niet een bepaalde solo op het oog. Hij houdt het op alle solo's van John Coltrane op Miles Davis' lp 'Round About Midnight', een verzameling van zes nummers, opgenomen in oktober 1955, en juni en september 1956 voor Columbia, hier begin 1958 uitgebracht op Philips: "Wat een supersolo's. Hij verzint daar een nieuwe kleur. Als je Coltrane op die plaat hoort dan voel je dat hij richting heeft, hij komt recht op je af. Vernieuwing zit in de details. [...] Hij speelt ook hoger en articuleert elke noot, dat geeft helderheid."

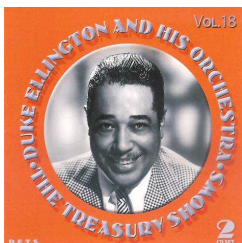
Voor pianist Tony Roe is Oscar Peterson het grote voorbeeld geweest. Uit een van de platen uit de collectie van zijn ouders kiest hij voor 'Oscar Peterson In Russia', titel van een dubbel-lp op Pablo, met een registratie van een concert dat Peterson in november 1974 gaf in Tallin, nu (weer) de hoofdstad van Estland. Over 'On green dolphin street': "De solo begint lief en wordt steeds voller. Het is alleen Oscar Peterson op piano samen met de bas [Niels-Henning Ørsted-Pedersen]. Je hebt helemaal niet door dat er geen drum is, er komt steeds een laagje bij. [Hij] blijft in zijn solo maar pieken. Het is heel duidelijk dat hij een plan heeft."

Hoewel uiteraard niet representatief, valt op hoe goed ze allen verwoorden wat de solo zo karakteristiek maakt. Verder bestaat in alle gevallen het materiaal uit standards, overbekend, maar vol mogelijkheden. En ten slotte is het verheugend dat, hoe divers zij zich ook mochten ontwikkelen, allen inspiratie putten uit muziek die zich in de eerste helft van de jaren vijftig uitkristalliseerde. Dat geldt ook voor Peterson, wiens stijl van spelen zich al twintig jaar eerder had gevormd. Een gezondere basis kan men zich niet wensen.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

DUKE ELLINGTON AND HIS ORCHESTRA The Treasury Shows Volume 18 D.E.T.S. (Storyville Records)



Bezetting:

Duke Ellington Orchestra.

In april 1945 was de oorlog tegen nazi-Duitsland zo goed als afgelopen, maar in de Pacific was de strijd tegen Japan nog niet gestreden. De Amerikaanse overheid had daar veel geld voor nodig en het US Treasury Dept lanceerde een spaarregeling, de 'US war bond sales'. Om deze tot een succes te maken werd Duke Ellington verzocht om wekelijks ter promotie op zaterdag een radio-uitzending te verzorgen. Dit programma liep van april tot november 1945 en werd weer opgepakt van april tot oktober 1946. De 45 uitzendingen van elk 55 minuten zijn bewaard gebleven en worden door Storyville integraal als dubbel-cd's uitgebracht. Het eerste volume werd in 2001 uitgebracht en met 'The Treasury Shows Volume 18' zijn we bij shows #33-35 uit april 1946 beland.

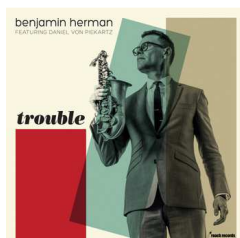
De cd's zijn aangevuld met eerdere opnamen uit 1944 van de Treasury's Star Parade Show, ook al gesponsord door het US Treasury Dept. Tussen de nummers door worden korte reclameboodschappen voor de 'bonds' gegeven, soms door Ellington zelf, die de 'bonds' aanbeveelt als spaarpotje voor de studie van de kinderen of om te sparen voor een vliegvakantie naar Parijs. De geluidskwaliteit is aanzienlijk beter dan de meeste radio-opnamen die vroeger op elpee werden uitgebracht. De 1944-uitzendingen zijn waarschijnlijk direct op wasplaten opgenomen en al heel behoorlijk, de 1946-opnamen zijn zeer goed, naar ik vermoed opgenomen met door het Amerikaanse leger bij Radio Luxemburg buitgemaakte bandrecorders van BASF, een uitvinding waar de Amerikanen toen nog niet aan toe waren. Het belang van deze cd's zit hem in de muziek die Ellington koos. Ben Webster was net weg en vervangen door Al Sears, Jimmy Blanton was vroegtijdig overleden en vervangen door Junior Raglin en later Oscar Pettiford. De cd's geven een schitterend inzicht in de dagelijkse muziekpraktijk van Ellington. Uiteraard speelde hij zijn hits ('I'm just a lucky so-and-so' en 'Just a sittin' and a-rocking' zelfs twee keer, en 'Take the 'A' train' vele malen als thema van de shows), maar ook de 'poptunes' van de dag. Van die laatste zijn soms nooit studio-opnamen gemaakt, zoals van de gloednieuwe ballad 'We'll be together again', overigens door Kay Davis matig gezongen zonder de dramatische impact die dit nummer later kreeg. Andere nummers overleefden het boek niet en verdwenen snel van de lessenaar ('Sono') of worden niet echt met Ellington geassocieerd ('One o'clock jump'). Het belangrijkste zijn misschien nog zijn nieuwe composities waar we hier de oerversies van horen (het bebop-achtige 'Riff staccato') en de experimenten die hij uitvoert met zijn suites. Met name met zijn in 1943 slecht ontvangen 'Black, Brown and Beige'-suite veegt hij in een twaalf minuten durende versie (toen nog niet mogelijk op de plaat) van 'Come Sunday' de vloer aan met zijn critici.

Tom Beetz

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op You Tube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Gebruikt u Firefox als internetbrowser, dan kan dat, na opening van het blad via jazzflits.nl, door middel van het icoontje rechtsboven. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

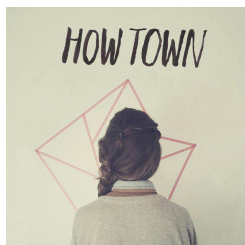
**BENJAMIN HERMAN
FEAT DANIEL VON PIEKARTZ
Trouble
Roach records/Dox**



Bezetting:

Benjamin Herman (as),
Daniel von Piekartz (voc, p),
Miguel Rodriguez (p),
Ernst Glerum (b),
Joost Patocka (d).

**HOW TOWN
How Town
Spookhuis**



Bezetting:

Sarah Klenes (voc),
Elina Silova (voc),
Laura Polence (voc),
Micah Kessel (voc),
Matiss Cudars (g),
Lennart Heyndels (b),
Pit Dahm (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Altsaxofonist, bandleider en workaholic Benjamin Herman heeft het weer voor elkaar. Zijn 'Trouble' is een meesterlijke cd, waarop hij en passant een nieuw talent presenteert. Sinds zijn cd 'Campert' met gastrollen van pianist Gideon van Gelder en bassist Sean Fasciani, heeft hij verschillende keren jonge muzikanten een springplank geboden. Op deze cd is het zanger-pianist Daniel von Piekartz, een man met een hees-korrelige stem, die hij naar voren haalt. Hij vulde met hem nagenoeg de hele cd. Nog op slechts twee stukken zit Miguel Rodriguez, ook een talent dat van Herman een steuntje in de rug kreeg, aan de piano.

De nummers op 'Trouble' zijn geplukt uit een breed muzikaal veld. Herman speelt werk van onder anderen Fats Waller, Sly Stone, Henri Mancini en J. J. Cale. Waarschijnlijk het programma van Von Piekartz, maar Herman draait er zijn hand niet voor om. De zanger bepaalt met zijn rokerige stem een groot deel van de sfeer op de plaat en de muzikanten passen zich daar bij aan. Mooi dat er in 'Smoke dreams of you' heel zachtjes een orgel klinkt. Fats Waller zette dat in 1938 immers aan het orgel op de plaat. Benjamin Herman soleert regelmatig, maar als hij begeleidt, wordt de stem fraai uitgelicht. Ook past de saxofonist een enkele keer zijn steriele stijltje van spelen weer toe, bijvoorbeeld in het door Bobby Vinton beroemd geworden 'Blue velvet'.

Knap hoe Benjamin Herman deze cd compleet anders dan anders invult en er toch weer een geheel eigen product van weet te maken.

Hessel Fluitman

Enkele weken geleden had ik het plezier om in het Brusselse Jazz Station een concert bij te wonen van How Town, een project van bassist Lennart Heyndels geïnspireerd door de poëzie van E.E. Cummings. Optreden doen ze in een sobere bezetting bestaande uit Heyndels zelf, en de drie zangeressen – van wie Sarah Klenes op één of andere manier de leiding scheen te hebben. De breekbare bezetting van drie stemmen en contrabas (af en toe zingt Heyndels zelf, bescheiden, ook wat lijntjes mee), de sobere composities die veel ruimte laten voor vrije improvisatie, de keuze voor repetitieve structuren en reine intervallen in de samenklanken, de broosheid van dan eens (schijnbaar?) geïmproviseerde doch feilloos geïntoneerde driestemmigheid, dan weer de stem als puur klankeffect: het geheel, nochtans helemaal niet mijn normale klankwereld (jazz is hier veraf), maakte een erg sterke indruk.

Diezelfde broosheid is echter in een opnamestudio, met zoveel méér beschikbare middelen, veel moeilijker te evoceren: het improvisatiekarakter wordt kleiner, intervallen zijn vanzelfsprekend juist geïntoneerd op een cd, en studiogalm zorgt voor een wat kunstmatige mystiek. De aanwezigheid van zanger Micah Kessel verdringt de drie dames een beetje naar de achtergrond, hetgeen jammer is; de gitaar van Matiss Cudars voegt hier en daar wat sobere americana toe aan de stukken – die natuurlijk wel past bij de figuur van Cummings, maar die ik live niet gemist had, en die het geheel toch ook een zekere 'mainstream' geeft. Dat neemt niet weg dat 'How Town' een boeiend project is, vakkundig gemaakt, goed opgenomen; en Lennart Heyndels is zeker iemand om in de gaten te houden.

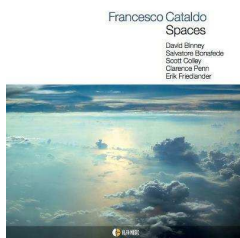
Arne Van Coillie

Bekijk How Town hier: <http://bit.ly/1mFpbo8>

FRANCESCO CATALDO

Spaces

Alfa Music



Bezetting:

David Binney (as),
 Francesco Cataldo (g, comp, arr),
 Salvatore Bonafede (p),
 Scott Colley (b),
 Clarence Penn (d)
 + Erik Friedlander (c).

JAZZ OP DE PLAAT

Als je drie van de meest gevraagde muzikanten uit New York voor je karretje kunt spannen, dan stel je natuurlijk muzikaal wel wat voor. De jonge Siciliaan Francesco Cataldo is een gitarist met behoorlijk wat technische bagage, en gelukkig zonder de behoefte om dat overduidelijk ten toon te spreiden. Hij heeft het album niet voor niets de titel 'Spaces' gegeven. Hij laat ruimte, voor zichzelf en voor zijn Amerikaanse kompanen.

In het stuk 'Vito (Intro), raccontami' biedt hij zelfs podium voor een duo van pianist Salvatore Bonafede en gastcellist Erik Friedlander in een nogal klassiek klinkende compositie van de eerste. Het is helaas nogal een fremdkörper op de plaat, die met 75 minuten toch al wat aan de lange kant is.

'Ruimte' is ook een goede kwalificatie van de slot- en openings-tracks van het album, die qua sfeer aan het werk van Bill Frisell doen denken. De combinatie van de lichte altsound van David Binney en de gitaar van de leider komt hier fraai tot zijn recht. Maar 'Spaces' herbergt een veelheid aan sferen en invloeden.

'Syracusa' doet denken aan het werk van Steve Coleman, terwijl 'Algerian waltz' een elegante Europese dansbaarheid heeft. 'Your silence' is weer een solostuk op akoestische gitaar dat de stilte van de titel benadrukt. Kortom, er is veel moois te halen op dit album, maar met wat snoeiwerk en gedurfdere keuzes was de plaat nog beter geweest.

Herman te Loo

Beluister enige tracks: <http://www.francescocataldo.eu/>

SYMFONIE ORKEST EN CONCERT JAZZ BAND CONSERVATORIUM VAN A'DAM Symphonic Duke Challenge



De muziek van Duke Ellington en Billy Strayhorn blijft tot de verbeelding spreken, ook bij conservatoriumstudenten. Ik herinner me uit de jaren negentig bijvoorbeeld het Duke-project van het voormalige conservatorium van Hilversum, het Metropole Orkest en de VPRO. Onder leiding van Gunther Schuller werden toen door een studentenorkest oorspronkelijke partituren uit de jaren twintig en dertig uitgevoerd. Bij de hedendaagse arrangementen dirigeerde Jerry van Rooyen het orkest.

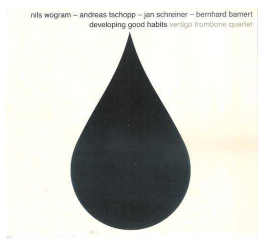
Op de cd 'Symphonic Duke' nemen tachtig studenten van het Conservatorium van Amsterdam, verenigd in het Symfonie Orkest en de Concert Jazz Band, de symfonische stukken van Ellington ter hand. Op precies te zijn: '(A tone parallel to) 'Harlem', de 'Queen's suite' en 'Night creatures'.

'Harlem' schreef Ellington destijds in opdracht van dirigent Arturo Toscanini voor het NBC symfonieorkest. De 'Queen's Suite' werd eind jaren vijftig exclusief voor Koningin Elisabeth geschreven en opgenomen, maar na Ellingtons overlijden werd het stuk alsnog uitgebracht. 'Night creatures' schreef Ellington midden jaren vijftig samen met Billy Strayhorn als een soort portret van henzelf. Het was bedoeld voor het Amerikaanse radio-orkest Symphony of the Air, maar werd pas in 1963 op de plaat gezet: deel één en drie door een Zweeds orkest en deel twee door een Frans orkest.

Voor 'Symphonic Duke' sloegen twee dirigenten de handen ineen: Dirk Vermeulen en Justin DiCioccio. Zij deden gezamenlijk de voorbereiding met de conservatoriumstudenten. Die kwijten zich professioneel van hun taak. Niks voorzichtig of onzeker, ze spelen gewoon voluit. Niet alleen in 'Harlem', maar ook in de gedragen 'Queen's suite' en 'Night creature'. Diverse studenten die in 1995 in Hilversum aan de Ellington Workshop deelnamen, zijn nu bekende musici. Ik ben benieuwd voor welke studenten op 'Symphonic Duke' dat ook gaat gelden.

Hessel Fluitman

VERTIGO TROMBONE QUARTET
Developing Good Habits
 nWog Records



Bezetting:

Nils Wogram (tb, melodica),
 Bernhard Bamert (tb),
 Jan Schreiner (btb, tu),
 Andreas Tschopp (tb, blokfl).

EVA SUR SEINE
Singin' Django
 Eigen beheer
 (www.evasurseine.com)



Bezetting:

Eva Scholten (voc),
 Thomas Baggerman (g),
 Max Baggerman (g),
 Machiel Willemsen (b).

Bekijk deze formatie hier:
<http://bit.ly/1w4FUBQ>

JAZZ OP DE PLAAT

Vier trombones zonder begeleiding. Van saxofoonkwartetten zijn er nogal wat, maar bij de trombones is dat een zeldzaamheid. Ray Anderson vormde ooit een kwartet en befaamd zijn de Four Trombones van de Workshop van Charles Mingus, zij het dat die niet ongebeleid speelden. Nils Wogram richtte het Vertigo Trombone Quartet op en zoals bij de Four Trombones ligt de kern bij het groepsgeluid met solistische uitstapjes van de trombonisten.

'Muziek van deze tijd. Het experiment wordt niet geschuwd, al wordt nergens de heldere lijn verlaten'

Daarmee houdt de vergelijking op want al is het materiaal op het album 'Developing Good Habits' thematisch en swingt het hier en daar uitbundig, dit is muziek van deze tijd, waarin het experiment niet wordt geschuwd en zelfs geluidsonderzoek niet uit de weg wordt gegaan. Dat laatste in een 'light' vorm want nergens wordt de heldere lijn verlaten voor onnavolgbare uitstapjes door het uitgebreide landschap van curieuze trombonegeluiden. Nils Wogram speelt ook af en toe melodica, Andreas Tschopp speelt blokfluit, Jan Schreiner tuba en in een enkel geval wordt het ritme meegeklapt. De muziek is fascinerend door de mix van trombonegeluiden waar geen elektronica aan te pas komt, maar die wel het gevoel geeft door 'loops' en trucs te worden beïnvloed. De thema's, alle originelen van de leden van het kwartet, hebben een luchtigheid die je niet verwacht van een log instrument als de trombone, en zwiepen van vrije improvisatie langs de grenzen van bebop en 'Flight of the bumblebee' naar middeleeuwse madrigalen. De cd doet in het bijzonder verlangen om dit kwartet live mee te maken.

Tom Beetz

Bekijk het trombonekwartet hier: <http://bit.ly/1muneKq>

Voorlopig moeten we het doen met zes titels op een 'ep'. Maar hopelijk komt er snel een cd uit met meer stukken van het Thomas Baggerman Trio en de vocaliste Eva Scholten (1986). Hun project Eva sur Seine, dat heeft geresulteerd in de mini-cd 'Singin' Django', smaakt naar meer. Met een aanstekelijk jeugdig enthousiasme en volwassen professionaliteit hebben de vier zich ontfermd over een half dozijn composities van Django Reinhardt. De gitaargeoriënteerde nummers zijn van Engelse en Nederlandse teksten voorzien. Echt ongenadig gaat het swingen als Eva Scholten vocaliseert en scat, maar alle liedjes zijn een toonbeeld van zorgvuldig omgaan met de traditie en er toch een hedendaagse draai aan geven. De Engelse teksten bekken beter dan de Nederlandse. Een minder nummer is daardoor 'Diminushing'. Onze taal is kennelijk te stijf voor vocalen die des Reinhardts zijn.

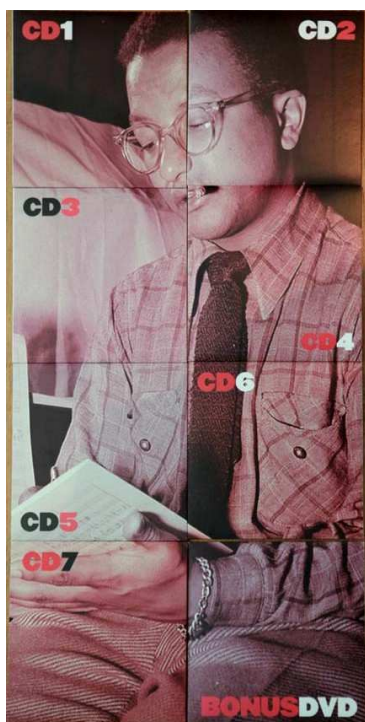
Sologitarist Thomas Baggerman (1988), broer Max (1990) op slaggitaar en contrabassist Machiel Willemsen (1970) toeren sinds 2009 door stad en land met de onversneden erfenis van Django Reinhardt in hun rugzak. Maar de drie deden geen gekke dingen. Ze speelden de gipsy-jazz zoals die gespeeld moet worden: strak, virtuoos, akoestisch en met overgave.

Scholten voegt een dosis avontuur en esprit toe en haar soepele en lichte stemgeluid vermengt zich uitstekend met de 'sounds' van de snaren. Scholten klinkt op deze plaat helemaal niet Amerikaans maar, zoals het hoort, Frans. De projectnaam is toepasselijk, want je hoort op de achtergrond de Seine zachtjes klotsen - en soms snel voorbij stromen.

Hans Invernizzi

JAZZ OP DE PLAAT

BILLY STRAYHORN Out Of The Shadows Storyville (7 cd's +1 dvd)



Bezetting (o.a.):
Billy Strayhorn,
Duke Ellington (p),
Michel Gaudry (b),
Paris String Quartet.

De samenwerking tussen componist en orkestleider Duke Ellington en componist en arrangeur Billy Strayhorn is uniek. Toen de laatste eind 1938 zijn composities aan Duke voorspeelde, had deze direct in de gaten dat ze dezelfde inzichten hadden over hoe je een stuk in moet kleuren, gebruik van akkoordenschema's en wat dies meer zij. Dus werd Strayhorn deel van de Ellington-familie. Zonder afspraken, zonder contracten, gewoon, huisgenoot. Muzikaal gezien waren ze bijna een eenige tweeling, maar verder waren ze zo ongeveer in alles elkaars tegenpool. Ellington maakte 'statements' in zijn spel, terwijl Strayhorn een voorkeur had voor sierlijk en parelend spel. Ellington hield ervan om op de voorgrond te treden, terwijl zijn alter ego liever in de coulissen stond. Ellington was een vrouwenjager, terwijl Strayhorn openlijk zijn homosexualiteit beleed. Ellington lette in zijn composities op effect, op glamour en op het plezier van het publiek (zo werkte hij ook Strayhorns stukken uit). Strayhorn koos voor elegantie, invoelendheid en esthetiek. Niettemin is nagenoeg niet na te gaan waar in hun gezamenlijke stukken de een compositorisch ophield en de ander begon.

Strayhorn mag zich in een blijvende belangstelling verheugen. Zo bracht het Dutch Jazz Orchestra (DJO) rond de eeuwwisseling vier zeer geslaagde cd's uit met zijn werk. Een project waaraan Walter van der Leur als onderzoeker van Strayhorns muzikale nalatenschap een belangrijke bijdrage leverde. En nu is er dan onder de titel 'Out Of The Shadows' een box met zeven cd's en een dvd bij het Deense label Storyville verschenen.

Daarin ligt de nadruk op de verschillende groepen die het werk van Strayhorn hebben uitgevoerd. Daar zijn uiteraard het Duke Ellington Orkest en het DJO bij, maar ook twee Amerikaanse groepen rond klarinettist Ken Peplowski en rond saxofonist Harry Allen. Verder is er een verzamel-cd met Amerikaanse musici die in de loop van de tijd Strayhorn hebben gespeeld en een met Scandinavische groepen.

Het hoogtepunt van de box is voor mij de eerste cd. De componist speelt daarop zijn stukken zelf voor de soundtrack van de film 'Paris Blues'. Het is een soort 'top tien' van de vele composities die hij heeft gemaakt. Hier en daar klinkt woordloze zang en in enkele opnamen speelt een strijkkwartet mee. Het accent ligt gelukkig vooral op zijn spel.

Van bepaalde stukken is goed hoorbaar hoe de aanpak in de loop van de jaren anders wordt. Zo speelt trompettist Clark Terry - hij zat jarenlang in het Ellington Orkest - 'Take the 'A' train' fris en vlot, terwijl Ellington er meer een trein van maakt die op stoom komt. Strayhorn zelf maakt er vooral iets moois van, in een kale, maar complete versie op piano met een bescheiden begeleiding van het strijkkwartet.

'Take the 'A' train' opent ook de dvd. Strayhorn soleert met het Ellington-orkest achter zich: met loopjes het stuk versierend, als een danseres. Dat was in 1965, twee jaar voordat hij stierf (Clark Terry speelt overigens op de dvd een heel sprankelende 'Satin Doll').

Ellington eerde Strayhorn in 1967 met het album 'And His Mother Called Him Bill...', een album vol met Strayhorn-stukken en een paar gezamenlijke. Ook deze Storyville-box zet Strayhorn in het heldere licht waar hij recht op heeft.

Hessel Fluitman

Duke Ellington en Billy Strayhorn in 'Take the 'A' train':
<http://bit.ly/TPyCFv>

JAZZ OP DE PLAAT

De grote verrassing tijdens de internationale showcases van de Jazzdag van 2014 waren twee bands van het Engelse **Chaos Collective**: Blue Eyed Hawk en het Laura Jurd Quartet. In beide groepen speelt de jonge trompettiste Laura Jurd (23) een spilfunctie en zij is ook de drijvende kracht achter het Collective. Hoewel de naam anders doet vermoeden, is het een goed georganiseerd gezelschap twintigers uit Londen dat onder meer concerten organiseert en een eigen label runt. De eerste drie uitgaven hebben nu het licht gezien.

LAURA JURD Landing Ground Chaos Collective



Bezetting:

Laura Jurd (tp, comp), Elliot Galvin (p), Conor Chaplin (b), Corrie Dick (d)
+ Ligeti Quartet: Mandhira de Saram, Patrick Dawkins (v), Richard Jones (av), Ben Davis (c).

CHAOS ORCHESTRA Island Mentality Chaos Collective



Bezetting:

Laura Jurd (tp, cond), Lauren Kinsella (voc), Rob Greenwood, Tom Dennis, Mike Soper, Matt Roberts (tp), Raphael Clarkson, Emma Bassett, Rosie Turton, George Wrench (tb), Jennah Smart (fl), Rob Cope (kl), Simon Marsh, Will Scott, Mike Underwood, Greg Sinclair, Leo Richardson (s), Alex Roth (g), Elliot Galvin (p), Conor Chaplin (b), Corrie Dick (d)
+ Mark Lockheart (ss).

ELLIOT GALVIN TRIO Dreamland Chaos Collective

Bezetting:

Elliot Galvin (p, speelgoed p, comp), Tom McCredle (b), Simon Roth (d).

De in 2012 nog 21-jarige trompettiste Laura Jurd koos voor haar debuutalbum bepaald niet de weg van de minste weerstand, want **'Landing Ground'** legde ze vast met haar eigen kwartet, uitgebreid met een klassiek strijkkwartet, het Ligeti Quartet. Ze heeft een goede hand van schrijven en arrangeren, waardoor het ensemble als een octet klinkt en niet als twee samengevoegde kwartetten. De muziek is absoluut Brits en de soms haast pastorale strijkkarrangementen verraden de invloed van klassieke componisten als Elgar en Vaughan Williams. Ook de Keltische folkmuziek is nooit ver weg, en zorgt voor de prettige dansritmiek van 'jigs' en 'reels' in combinatie met de swing van de jazz. Het klinkt aldus allemaal uiterst fris en ongekunsteld. Datzelfde kan gezegd worden over Jurds trompetspel, dat soms onberispelijk klassiek van intonatie is, maar ook de uithoeken van het instrument verkent en kan zuchten en flemen. Behalve de flink uitgecomponeerde ensemblestukken bevat de cd ook drie korte duetten, waarin de trompettiste zich als (vrij) improvisator laat horen. Daarin maakt ze eveneens indruk, zodat dit debuut wel heel compleet mag worden genoemd.

In de ruim bezette bigband Chaos Orchestra, het paradepaardje van het collectief, is ook een prominente rol weggelegd voor Jurd. Ze leidt het ensemble en tekende voor de helft van het repertoire op **'Island Mentality'**. Het is daarom niet zo vreemd dat er weer elementen uit jazz, folk en klassieke muziek in de stukken opduiken, doorspekt met een luchtig gevoel voor humor. Associaties die daardoor bij mij opkwamen, waren de grote bands van pianist Mike Westbrook en het jonge hondenorkest Loose Tubes, dat in de jaren tachtig de Engelse jazzscene kwam opschudden. De muzikanten van het Chaos Collective melden zelf dat ze schatplichtig zijn aan dit laatste gezelschap, dat in pianist Django Bates en saxofonist Mark Lockheart belangrijke leden had. Deze laatste treedt als mentor (en gastsolist op sopraansaxofoon) op bij het Chaos Orchestra.

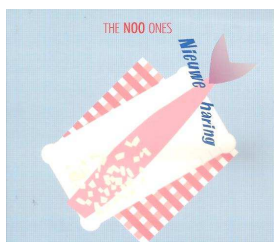
De pianist in zowel het kwartet van Jurd als in de bigband is Elliot Galvin, die met **'Dreamland'** een trio-cd aflevert die eveneens verrast door zijn originaliteit. Hij heeft een goed analytisch oor en een voorliefde voor zaken met een mankementje. Bovendien bezit hij een subtiel gevoel voor muzikale humor. Dat alles bij elkaar optellend maakt hem een aan Guus Janssen verwante ziel. 'Blues', bijvoorbeeld, opent met een fijn stukje stride à la Fats Waller, dat steeds verder vertraagt, om tot stilstand te komen en tergend langzaam weer op gang te komen. Het lieve deuntje van 'A Major' wordt langzaam doorspekt met treiterende dissonanten om vervolgens op een dwarse manier toch lekker weg te dansen. Galvin heeft echter genoeg eigenheid om hem geen Janssen-kloon te kunnen noemen (voor zover hij de Nederlander überhaupt kent).

Het is mooi om te merken dat de Londense jazzscene weer pruttelt en schuimt dat het een aard heeft. Ik kan me goed voorstellen dat veel jonge muzikanten staan te trappelen om zich bij Jurd en Galvin c.s en hun Chaos Collective aan te sluiten. Het enthousiasme druipt er immers vanaf, maar ze kanaliseren die energie tot iets van blijvende waarde, origineel en typisch Engels.

Herman te Loo

De website van Chaos Collective biedt enige filmpjes:
<http://bit.ly/1pck3Gh>

THE NOO ONES Nieuwe Haring Strotbrock



Bezetting:

Klaas Hekman (bs),
Joost Buis (tb, lap steel guitar),
Wu Wei (sheng),
Satyakam Mohkamsing (v),
Andro Biswane (g),
Alan Purves (perc).

VANSINA ORCHESTRA Morning Forest/ Nose Up Bottom Down Rat records



Bezetting (o.a.):

Bruno Vansina (as),
Christiaan Mendoza (p),
Bert Cools (g),
Stefan Lievestro (b),
Teun Verbruggen (d),
+ Carko Nardoza (tp),
Jeroen van Malderen (tp, bg),
Frederik Heirman (tb),
Tom Verschuere (tb, b.tb Euphonium),
Malik Mezzadri (fl),
John Ruocco, Wietse Meys (kl, ts).

JAZZ OP DE PLAAT

De groep NOO Ones werd in 2011 opgericht als project om verschillende muzikale culturen bij elkaar te brengen. Een gewaagd project, omdat culturen kunnen botsen voor een symbiose wordt verkregen. De Noo Ones laten horen dat dit niet nodig is, mits de organisatie streng in de hand wordt gehouden. Zo vinden de leden elkaar halverwege ieders culturele achtergrond en bagage: Indiase violist Satyakam Mohkamsing, de Chinese sheng-speler Wu Wei (de sheng is een eeuwenoude Chinese mondpijporgel), potsenmaker Alan Purves, jazztrombonist Joost Buis, de Surinaamse gitarist Andro Biswane en Klaas Hekman, bedenker van de Noo Ones en zelf bespeler van de ongemakkelijkste aller saxofoons, de bassaxofoon.

Respect en goed luisteren zijn het recept voor een even merkwaardig als geslaagd project waarin Indiase ritmen met het grootste gemak transformeren tot Chinese kwartnoten die weer binnen de kortste keren lijken op te gaan in ouderwetse rhythm & blues of volksmuziek. Binnen dit geheel is Alan Purves met subtiel en gevoelig percussief spel de lijm die dit alles bij elkaar houdt. De som der delen is hierdoor niet alleen veel meer dan verwacht mag worden, maar ook verrassend anders in de zin dat de wisselwerking tussen de verschillende muzikale tradities leidt tot een volledig in elkaar opgaan.

De nieuwe haring is dit jaar moddervet en lekker en dat geldt ook voor deze cd 'Nieuwe Haring', die de luisteraar op het puntje van zijn stoel houdt omdat er elk moment een nieuwe wending kan komen.

Tom Beetz

Bekijk de NOO Ones hier: <http://bit.ly/1rdiLwO>

Altsaxofonist Bruno Vansina duikt op verschillende plekken in de Belgische jazzscene op. Hij levert aan diverse groepen en projecten een bijdrage. Zo is hij lid van Flath Earth Society en het Rebirth Collective, en te beluisteren met de bigbands Brussels Jazz Orchestra en Tuesday Night Orkest. Maar hij heeft ook zijn eigen formaties en brengt hun muziek zelf op cd uit.

'Morning Forest/Nose Up Bottom Down' van het Vansina Orchestra is zijn zesde cd, maar zijn eerste met een groter orkest. Als lid van twee grote orkesten heeft hij de kunst daar goed kunnen afkijken. Daarom heeft hij het lef om de cd met een donker en lang stuk te beginnen: 'Dark night'. Het drama en de statigheid van dit stuk doen aan het betere bigbandwerk van Carla Bley denken. Het stuk trekt de luisteraar naar binnen. Eenmaal binnen is het tijd voor een fors feestje.

Drummer Teun Verbruggen ontregelt in 'Fiesta festivo' met zijn dwarse slagwerk behoorlijk, maar houdt alles tegelijkertijd toch goed in de klauwen. De blazers krijgen behoorlijk de ruimte om al improviserend bij elkaar te komen. De arrangementen van Vansina en Dree Peremans zitten goed in elkaar. Ze nemen de draad op tijd weer op en lanceren vervolgens de volgende solist. John Ruocco, Vansina's leraar op het conservatorium, doet hier als lid van de blazerssectie van harte een flinke duit in het zakje. Vansina zette ook nog twee kwintetopnamen op de cd. Het zijn de kortste stukken van de plaat. Zonder negatief over die stukken te willen doen, is het wel weer feestelijk om in de muziek van de grote groep te belanden.

Het hoesje oogt wat ondoorzichtig in slordig blauw en hard geel, maar de muziek is gelukkig veel genuanceerder en levendig.

Volwassen werk deze cd.

Hessel Fluitman

ZOOT VINTAGE DANCE BAND

Keep On Jumpin'

Eigen beheer

(www.zootband.nl)



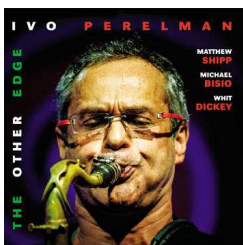
Bezetting:

Léah Kline (voc),
Floortje Smehuijzen, Leon van Mil,
Willem Hellbreker, Kurt Schwab (saxen),
Thomas Welvaadt, Florian Sperzel (tp),
Jos van den Heuvel (tb), Jeen Rabs (g),
Eric Hartgers (b), Niek van Wiggen (d).

IVO PERELMAN

The Other Edge

Leo Records



Bezetting:

Ivo Perelman (ts),
Matthew Shipp (p),
Michael Bisio (b),
Whit Dickey (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Wie mocht denken dat onze (over)grootouders of ouders als jongvolwassenen in de jaren dertig, veertig en vijftig een braaf en deugzaam leventje leidden, kan best gelijk hebben. Maar op zaterdagavond gingen ze dansen op de muziek van een swingende bigband. Dan zwierden de rokken rond slanke benen en liet opa zijn toekomstige bruid alle hoeken van de 'dancehall' zien. Tenminste, zo was het in Amerika, waar de grote bands jarenlang de dienst uitmaakten in de muziekbusiness.

En wat waren het lekkere dansen, de lindy hop, boogie en jive. Stilzitten was geen optie, zo bewijst de ZooT Vintage Dance Band op de debuut-cd 'Keep On Jumpin'. In negen stukken gaan de vier saxofonisten, twee trompettisten en die ene trombonist, begeleid door gitaar, in viere stuwende bas en slagwerk, flink tekeer. Léah Kline geeft extra smaak aan de sound met haar verrukkelijke vocalen. Ze maakt zelfs van Queens 'Crazy little thing called love' een stuk dat zomaar voor de oorlog zou kunnen zijn geschreven.

Toch weerstaan de mannen en vrouwen van ZooT de verleiding om buiten de kaders van het tijdsgewricht van de bigbands te stappen met echte rock & roll. Die werd immers pas eind jaren veertig, begin jaren vijftig uitgevonden en populair. Bij de gekozen stukken kun je lekker wegzwijmelen of je in het zweet dansen, maar dan wel met nette haardracht in een keek kostuum of een fraaie jurk. Elvis heeft 'the building' op deze cd nog niet betreden.

Hans Invernizzi

Maak kennis met de band: <http://bit.ly/1ztg7I4>

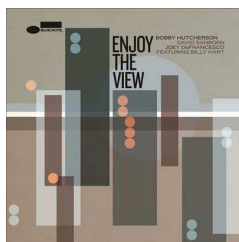
Omdat saxofonist Ivo Perelman er een gewoonte van maakt om per plaat met een andere bezetting te komen, is 'The Other Edge' een speciaal album. Het is (ook qua titel) een vervolg op 'The Edge', dat in juni 2012 werd opgenomen. Deze nieuwe opname dateert van januari van dit jaar. Dat de Braziliaanse New Yorker voor deze klassieke kwartetbezetting kiest, is overigens niet zo gek. Pianist Matthew Shipp, bassist Michael Bisio en drummer Whit Dickey vormen namelijk zijn 'working band'. En dat is te horen, want het viertal trekt langs een behoorlijk scala aan sferen en stijlen, waarvan sommige ongebruikelijk zijn in het werk van Perelman. Zo horen we in 'Latin vibes' een Zuid-Amerikaanse inslag, maar dan wel alsof Guus Janssen zich op het montuno-ritme heeft gestort – uitgedroogd en aldus herschikt. Iets soortgelijks gebeurt in 'Crystal clear', dat klinkt als een soort restaurantcombo, gezien door de ogen van schilder Francis Bacon: vervormd, maar nog net herkenbaar. De woordspelige titel 'Big bang swing' slaat op een stuk dat wordt voortgedreven door een walking bass, waarbij Perelman wordt uitgedaagd om zijn Ben Websterismen in te zetten.

Herman te Loo

Bekijk dit kwartet hier: <http://bit.ly/1md7jv0>

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 75 tot en met 209 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsonder). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://jazzflits.nl/Recensie-overzicht2013.pdf>

BOBBY HUTCHERSON**Enjoy The View****Blue Note Records****Bezetting:**

Bobby Hutcherson (vibr),
 Joey DeFrancesco (Hammond, tp),
 David Sanborn (as),
 Billy Hart (d).

PRESERVATION HALL JAZZ BAND**That's It****Sony Music****Bezetting:**

Mark Braud (tp, voc),
 Charlie Gabriel (kl, ts, voc),
 Clint Meadgen (ts, bars, voc),
 Freddie Lonzo (tb, voc),
 Rickie Monie (p, voc),
 Ronell Johnson (tu, pi, voc),
 Ben Jaffe (tu, b, bjo, perc, voc),
 Joe Lastie jr. (d, voc).

Bekijk het titelnummer van de cd:<http://bit.ly/1I2OZ8Y>**JAZZ OP DE PLAAT**

Afgaande op het duet van vibrafonist Bonny Hutcherson en pianist McCoy Tyner in mei dit jaar tijdens het galaconcert voor Blue Note's 75th Anniversary, had ik weinig fiducia in het album 'Enjoy The View'. Hutcherson zag er erg broos uit en de zuurstof die hij nodig heeft lijkt nog nauwelijks aan te komen. Speltechnisch had het ook niet veel om het lijf (en Tyner maakte het zo mogelijk nog erger). Maar wie schetst mijn verbazing na het horen van de cd: het is een heerlijk album geworden. Het eerste dat opvalt is het magistrale drumwerk van Billy Hart. Wat hij op zijn eigen (ingetogen) platen nalaat doet hij hier in grote mate: swingend en stuwend drummen. Het is mooi om deze oude rot nog zo als een jonge hond tekeer horen gaan. De nummers zijn van alle instrumentalisten. Twee oudjes van Hutcherson zelf ('Montara' en 'Hey Harold') en van saxofonist David Sanborn ook twee stukken die hij al eens eerder opnam. Organist Joey DeFrancesco schreef 'Don is' voor deze sessie ter ere van de producer en Blue Note topman Don Was. Hij speelt ook nog trompet op een stuk waardoor er meteen een soort 'Miles'-saus over het nummer wordt gegoten. Maar wat overheerst zijn de spetterende soli van alle betrokkenen. Wie bij David Sanborn een wenkbrauw oplicht en denkt 'dat is toch de gladde fusion-jongen', moet maar eens goed luisteren naar deze cd. Wat kan die man toch blazen op de alt. Hutcherson blijft enigszins achter met zijn hedendaagse vlakke spel, maar weet zich goed staande te houden tussen het geweld. Zijn vorige drie cd's op het Kind of Blue-label waren zeer matig en saai. Gelukkig zou deze langspeler (wat wellicht zijn laatste is gezien zijn gezondheid) een mooi epitaaf kunnen worden voor de lange door veel hoogtepunten gekenmerkte carrière van deze vibrafoonheld.

Reinier van Bevervoorde**Beluister hier een stuk van de cd:** <http://bit.ly/1pcd3Jk>

De Preservation Hall Jazz Band speelt een eeuw na dato nog steeds de oude New Orleans-jazz. Een anachronisme? Natuurlijk, maar nostalgie kan ook een belangrijk argument zijn om muziek te maken. En er is een markt voor. De oude stijl is voor veel mensen nog steeds interessant.

De Preservation Hall Jazz Band speelt al zo'n vijftig jaar. Zoals de naam al aangeeft, werd de formatie opgericht om de muzikale erfenis van New Orleans levend te houden. Zoon Ben heeft in die tijd het vaandel van zijn ouders en oprichters Allan en Sandra Jaffe overgenomen.

'De muzikale en technische ontwikkelingen zijn niet aan de Preservation Hall Jazz Band voorbijgegaan'

Uiteraard zijn de muzikale en technische ontwikkelingen ook niet aan deze band voorbijgegaan en is hun muziek mee geëvolueerd, maar ze zijn dicht bij het oude pad gebleven dan bijvoorbeeld plaatsgenoot Dirty Dozen Brass Band. Die heeft de ontwikkelingen van de laatste twintig jaar onbeschroomd in haar muziek opgenomen, tot en met elektronica en rap aan toe. Zo ver gaat de Preservation Hall Jazz Band echt niet. Zij conserveren en schrijven nieuwe stukken in de oude stijl. Al houden ze niet zo krampachtig aan de oude stijl vast als Nederlandse oudestijlbands wel doen. Het zal voor de liefhebbers ongetwijfeld een feestje zijn geweest om de heren live op het afgelopen North Sea Jazz Festival te horen.

Hessel Fluitman

COOL DAWN
Baritone Summit
 Eigen beheer



Bezetting (o.a.):

Rik van den Bergh, Job Helmers (bar.s),
 Jan Dekker, Florian Sperzel (tp),
 Feye Sickinge (p),
 Bob Roos (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Al ruim tweehonderdenvijftig jaar geleden hanteerde de Engelse schrijver Henry Fielding (die van Tom Jones) het woordje 'cool' om te benadrukken dat, waar hij het over had, een aanmerkelijke zaak betrof, zoals 'a cool sum of money'. Inmiddels is 'cool' gemeengoed geworden en komt ook mijn kleinzoon van tien daar mee aanzetten als 'vet' en 'super' niet krachtig genoeg zijn naar zijn zin.

In jazzkringen kreeg 'Cool' een speciale lading sinds de ontspannen speeltrant van tenorsaxofonist Lester Young hem een reeks volgelingen opleverde, die wel de Cool School wordt genoemd. En 'Cool' werd helemaal een begrip toen trompettist Miles Davis in 1949 een Nonet bij elkaar bracht om arrangementen van Gil Evans en Gerry Mulligan uit te voeren, met als resultaat de bijzondere elpee 'Birth Of The Cool'. Evans en Mulligan hadden eerder al hun muzikale vindingrijkheid in dienst gesteld van de grote formatie van pianist Claude Thornhill, compleet met een tuba en hoorns en het Nonet vloeiende daaruit voort. Behalve door Davis' nonet liet Gerry Mulligan zijn vernieuwde muziek ook spelen door een eigen tental, eerst nog in New York en na zijn verhuizing naar de Westkust in 1952, ook in San Francisco. Natuurlijk was zo'n tienmansbezetting commercieel niet op de been te houden en daarom had Mulligan zijn groep gecomprimeerd tot een kwartet en later tot een sextet, in beide gevallen zonder piano, maar de bijzondere kenmerken van zijn muziek wist hij altijd te handhaven. West Coast Jazz en Cool Jazz werden zodoende begrippen waar liefhebbers elkaar mee om de oren sloegen, zonder dat de muzikanten zich daar zelf om bekommerden en eigenlijk is dat tot nu toe zo gebleven. Het was dan ook een interessant initiatief van muzikanten als pianist Feye Sickinge en zijn collega's van Cool Dawn om zo'n zestig jaar na dato terug te gaan naar de bron en de oorspronkelijke stukken uit de dagen van het Miles Davis Nonet en het Gerry Mulligan Tentet weer eens te reconstrueren. Aangezien de oorspronkelijke partijen niet meer voorhanden zijn, moest er aan de hand van bewaard gebleven grammofoonplaten gewerkt worden en dat was monnikenarbeid.

'De cd 'Baritone Summit' vereist de aandacht van iedere Cool en West Coast liefhebber'

Vorig jaar leverde dat al de 'Rebirth Of The Cool' op, met Ruud Breuls op de plaats van Miles Davis en deze zomer heeft 'Baritone Summit' het licht gezien. De beide baritonsaxofonisten Rik van den Bergh en Job Helmers roepen Gerry Mulligan in de herinnering, waarvoor zij in zeven van de elf stukken kunnen steunen op de transscripties die de vorig jaar overleden Dingeman Binkhorst nog heeft gemaakt. De onlangs verschenen cd werd dan ook aan zijn herinnering opgedragen.

Trompet- en bugelsolist is deze keer Jan Dekker (solo's onder meer in 'Motel', 'Westwood walk' en 'Walkin' shoes'), Feye Sickinge speelt een Mulliganeske pianosolo in 'Motel' en verder zijn het de beide baritonsaxofonisten die de show stelen. Vermeld moet zeker worden dat één stuk - 'Theme for Sandy' - van Boudewijn Leeuwenberg stamt en dat dit prima past tussen de composities van Gerry Mulligan, Gil Evans, Tadd Dameron en Clifford Brown.

Al met al is hier sprake van een lofwaardige prestatie, die de aandacht verdient van elke liefhebber van Cool en West Coast.

Lex Lammen

Bekijk Cool Dawn hier: <http://bit.ly/1mPcqa4>

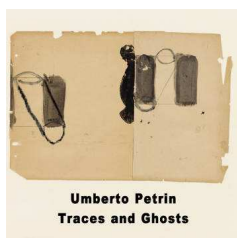
STEFANO PASTOR/CHARLOTTE HUG
Paragone d' Archi
 Leo Records



Bezetting:

Stefano Pastor (v),
 Charlotte Hug (av, voc).

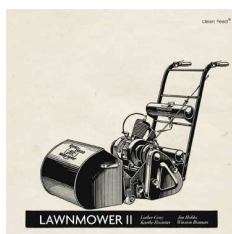
UMBERTO PETRIN
Traces And Ghosts
 Leo Records



Bezetting:

Umberto Petrin (p).

LAWNMOWER
II
 Clean Feed



Bezetting:

Jim Hobbs (as),
 Kaethe Hostetter (el-v),
 Winston Braman (bg),
 Luther Gray (d).

JAZZ OP DE PLAAT KORT

In de Europese geïmproviseerde muziek is de (alt)viool al lang geen ongebruikelijk instrument meer. En omdat violisten vaak een klassieke opleiding hebben genoten alvorens in het grote avontuur der improvisatie te duiken, zijn ze vaak muzikaal breed geïnformeerd. Zo ook de Italiaanse violist Stefano Pastor en zijn Zwitserse collega Charlotte Hug, die altviool speelt. Op hun debuutalbum, 'Paragone d' Archi', snijden zij een veelheid aan muzikale werelden aan, van klassiek tot jazz en van volksmuziek tot avant-garde. Omdat er geen akkoordinstrument in de weg zit, kunnen de twee vrijelijk om elkaar heen bewegen. Het resultaat van hun dialogen is soms speels, soms sober, soms elegant en soms streng van klank. En als Hug haar stem erbij inzet, ontstaat een driehoeksgesprek, waarbij de Zwitserse de schrille keelklanken niet schuwt. Wie bekend is met de duo-cd's van de Duitse violist Albrecht Maurer kan zich alvast een aardig idee van dit Italiaans-Zwitserse duo vormen.

Herman te Loo

Maak kennis met Charlotte Hug: <http://bit.ly/1mmpkhv>

Ook op zijn tweede soloalbum voor Leo Records betoont de Italiaanse pianist Umberto Petrin zich opnieuw een verhalenverteller. Met een indrukwekkende technische bagage doet hij geen pogingen om de luisteraar te imponeren, maar neemt hij hem bij de hand, zijn fantasiewereld in. Zoals de titel 'Traces And Ghosts' al suggereert, verhaalt hij daarbij over sporen, spoken en geesten. Hij roept de sfeer op van griezelfilms uit de tijd van de stomme film, met z'n typerende hoge trillers (in 'Lugosi', genoemd naar de beroemde Dracula-vertolker) en gebruikt op een paar punten wat snufjes elektronische noise als vervreemdingseffect. Maar Petrin kent ook de pianojazzgeschiedenis op zijn duimpje. Naar hartenlust strooit hij met stride-figuren en Monk-citaten ('Epistrophe' is zijn eigen visie op 'Epistrophe', Monks 'signature tune') om te eindigen met een elegante lezing van Billy Strayhorns 'Johnny come lately'. Wel heel jammer dat dit laatste stuk na tweeënhalve minuut wordt uitgefadet.

Herman te Loo

Maak kennis met Umberto Petrin: <http://bit.ly/1s1yEsX>

Er zullen weinig bands zijn die zo klinken als Lawnmower, de groep van drummer Luther Gray, die met dit album zijn tweede levensteken aflevert. Dat heeft zeker te maken met de instrumentatie: altsaxofoon (Jim Hobbs), elektrische viool (Kaethe Hostetter), basgitaar (Winston Braman) en drums is sowieso geen alledaagse bezetting. Maar er is zeker meer, zoals de merkwaardige, volstrekt eigen, bordkartonnen saxofoonsound van Hobbs en de effectpedalen die Hostetter op haar viool zet, waardoor die soms eerder als een gitaar klinkt. Zowel het drumwerk van Gray als het geluid van Hobbs geven de groep een 'naïeve', onopgesmukte, country-achtige feel. Dat de viool zich als folkinstrument af en toe in dit gevoel nestelt, versterkt dit. Het 'country' slaat in dit verband zowel op een soort Americana als op de countryblues. Want Lawnmower klinkt soms overtuigend bluesy, maar dan eerder als Ornette Coleman dan als Robert Johnson, getuige de laatste track van dit album 'II': 'Ashed'. Toch begin je na een paar keer draaien te wennen aan Lawnmower. De vraag is hoe lang Gray deze bezetting in stand houdt, want op de eerste cd bestond het kwartet naast Gray en Hobbs uit twee elektrische gitaristen. Curieus.

Herman te Loo

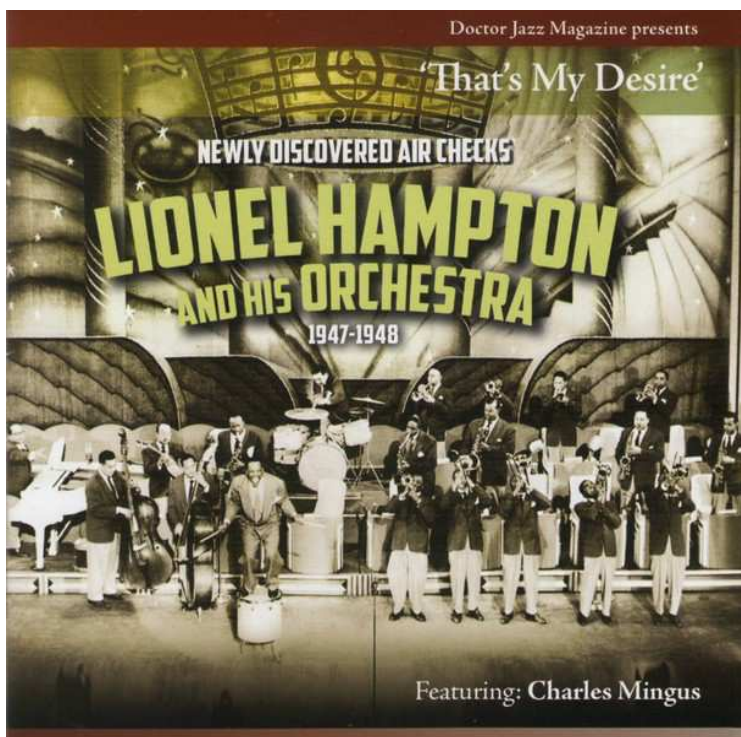
LIONEL HAMPTON ORCHESTRA BIJ DOCTOR JAZZ

Mijn eerste jazzconcert met 'Amerikaanse sterren' beleefde ik op 28 oktober 1954 in de Amsterdamse Apollohal. Waar anders gebasketbald werd voor een handjevol toeschouwers, wachtte op die donderdagavond een volle zaal op Lionel Hampton en zijn orkest. Tweemaal zouden zij optreden. Hoe het allemaal verlopen is, hoeven we hier niet op te halen, want vooral Hamps tweede concert van die avond (ik maakte alleen het eerste mee) heeft voor een lange nagalm gezorgd. Waarom dan toch deze oprakeling?

'De liefhebbers komen aan hun trekken met ruim tachtig minuten swingmuziek'

Wel, Ben Kragting Jr. van Doctor Jazz is met een aantal Hampton-opnamen van eind jaren veertig tevoorschijn gekomen die voorbodes blijken te zijn van wat er enkele jaren later in de Apollohal (en natuurlijk ook elders, waar Hampton en de zijnen optraden) te horen viel. Wie vertrouwd is met Hamps uitvoeringen van 'Midnight sun' en 'How high the moon' uit 'Live At The Apollohall', herkent ze ook op de door Kragting opgedoken platen - nu dankzij Doctor Jazz Magazine op cd uitgebracht. En verder is er natuurlijk de 'Hampton touch'. Voor de niet ingewijden is hier in elk geval sprake van een stevig swingende organisatie, met solisten van formaat en met een virtuoos spelende leider, die ook ruimte overlaat voor anderen om te soleren. Het gaat om radio-opnamen die door een onbekend gebleven liefhebber eind 1947/'48 werden gekopieerd, toen Lionel Hampton een orkest had dat er mocht zijn. Na de ook voor bandleiders chaotische oorlogsjaren was hij (ongetwijfeld aangespoord door zijn zakelijk ingestelde echtgenote Gladys) erin geslaagd de touwtjes weer aan te trekken en had hij de muzikale discipline onder zijn bandleiden weten te herstellen. Daarvoor kon hij rekenen op altsaxofonist Bobby Plater, die bovendien als 'strawboss' optrad, repetities leidde en af en toe ook fluit speelde, naast solisten als klarinetist Jack Kelso, tenoristen Ben Kynard en Morris Lane of - later meer bekend geworden - trombonist Britt Woodman, pianist Milt Buckner en bassist Charles Mingus.

[...vervolg in de rechterkolom](#)



Vooraf via Mingus werd het repertoire ververst met beboptrekjes, zodat we hier Lionel Hampton als een 'bopper' kunnen horen, die zeker naar Milt Jackson geluisterd heeft. De opnamen, waar Ben Kragting de hand op heeft weten te leggen, laten de band horen tijdens rechtstreekse radio-uitzendingen uit een grote dancing in de omgeving van San Francisco. Hampton en zijn orkest stonden daar in de maand november 1947 geboekt. Vier andere stukken zijn (vermoedelijk zegt Kragting) afkomstig van een concert aan de oostkust, in West-Virginia, waar Hampton over een verbluffende trompetsectie bleek te beschikken en over een nog prille Wes Montgomery als gitarist. Deze opnamen zijn met recht zeldzaam te noemen, ook omdat Hampton zijn formaties niet lang bijeen heeft weten te houden. Er is altijd veel verloop geweest. Hampton (en vooral Mrs. Hampton) betaalden namelijk magere gages en daar kwam nog bij dat er op het podium flink 'geschmierd' moest worden (waar de radioluisteraar overigens niet zo veel van merkt). Jonge muzikanten die graag voor een gerenommeerde leider werkten, namen zulke nadelen enige tijd voor lief, maar vertrokken weer, zodra zij uitgeluisterd raakten op de meester en zij hun eigen kwaliteiten beter op waarde hadden leren schatten. Alleen een paar sleutelfiguren zijn door de jaren heen Hampton trouw gebleven, zoals gitarist Billy Mackel, pianist Milt Buckner en baritonsaxofonist Charlie Fowlkes, die ook als 'copyist' voor Hampton werkte. Ben Kragtings informatieve bijsluiter doet dit uitvoerig uit de doeken.

Al met al heeft deze Doctor Jazz-cd - inmiddels met serienummer DJ 012 - de luisteraar bijna tachtig minuten swingmuziek te bieden, waaronder drie dubblures (alternate takes) en een toegift, die een beetje wiebelt.

Dat de restauratie van het geluidsmateriaal ook deze keer door Harry Coster werd verzorgd, garandeert dat tik en ruis zoveel mogelijk geëlimineerd zijn, zodat liefhebbers ruimschoots aan hun trekken komen. De vraag is dan ook gewettigd of Ben Kragting misschien nog meer heeft opgedolven.

Lex Lammen

PORT OF ROTTERDAM NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

11, 12, 13 juli 2014,
Ahoy, Rotterdam.

Naast krachtige publieksmagneten als Stevie Wonder en Pharrell Williams was het programma van het North Sea Jazz Festival gevuld met veel sterke jazzconcerten. Zaal Hudson was weer dé plaats voor jazzpuristen. Opvallend veel Nederlandse musici waren te gast bij internationale helden en de presentatoren wisselden per dag van podium.

Voor deze, weken tevoren volledig uitverkochte editie van het festival was een aantal aspecten ingrijpend gewijzigd. Zo was zaal Darling een halve slag gedraaid waardoor er geen opstoppingen in de gang konden ontstaan. De ingang was nu buiten en was niet voor iedereen gemakkelijk te vinden. Boven Central Square waren reusachtige zwevende terrassen met veel zitgelegenheid gebouwd. Daaronder waren diverse shops en de huisstijl van belettering en wegwijzers was opgefrist.

Zelfs overdag waren alle zalen zorgvuldig verduisterd om daarna met spots de sfeer van een jazzclub op te roepen. Zaal Congo lag nu in een uithoek. Er was in die omgeving veel horeca te vinden, maar de tent was vaak onbereikbaar door de drukte. Yenisei is een lage zaal boven in het complex. Het was er al gauw bloedheet en er waren tafeltjes tussen de stoelen gezet. Dat leek gezellig maar was inefficiënt en de zaal is voor sommige populaire groepen echt te klein. Over het algemeen waren de 25.000 bezoekers per dag behoorlijk evenwichtig verdeeld over het festival, waardoor er optimaal genoten kon worden. De recente verbeteringen deden de herinnering aan de Haagse versies definitief verdwijnen.

Aan het begin van de **vrijdagavond** waren er nog heel wat zitplaatsen beschikbaar bij het concert van trompettist **Tom Harrell**. Op de eerste dag komen veel mensen pas na hun werk. Vandaar. Er was een zangeres te horen maar ze stond niet vooraan; het bleek bassiste Esperanza Spalding te zijn. Overigens waren er twee bassisten; ook Ugonna Okegwo. Als de één soleerde ging de zware ritmemachine gewoon door.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN



Tom Harrell trad als een van de eersten op. (Foto: Joke Schot)

Harrell klom er steeds bovenuit. De drie unisono blazers die ervoor stonden maakten Amerikaanse mainstream-jazz. Jonathan Blake gaf een té snelle drumsolo. Hoe is het mogelijk om met maar vier ledematen zo absurd snel te roffelen? Als de bandleider niet speelde stond hij met hangend hoofd te luisteren.

Henri Threadgill's Zoid werd door presentatrice Vera Vingerhoeds aangekondigd als: 'eigenzinnig en avontuurlijk. En een hardcore improvisator'. Threadgill opende het concert op fluit en meteen was de bekende ontoegankelijkheid van zijn muziek aanwezig. Dat werd versterkt door de bezetting: tuba, gitaar en cello. Tubaïst José Davilla bleek ook trombonist. Deze muziek komt live beter tot zijn recht dan thuis op de bank. Threadgill nam de tijd om zijn collega's te laten spelen en kwam daardoor zelf wat weinig 'aan het woord'. Er klonk geen applaus na de eerste gitaarsolo. Was men wat onwennig met het genre? Toen dat applaus er later wel kwam deed het de leider zichtbaar plezier.

Nog een veteraan: **Pharoah Sanders**. Hij is 73. De door presentatrice Mijke Loeven aangekondigde boventonen kwamen er, maar pas later in het optreden. De saxofonist in glitterjas en hoedje, blies lange eenvoudige lijnen en liet de band de rest doen. Het was niet spectaculair, maar dat werd hem vanwege zijn leeftijd niet kwalijk genomen; zijn reputatie staat als een huis, én hij heeft nog steeds dat grootse tenorgeluid. Hij liep na zijn solo moeizaam naar de zijkant en pas na een half uur laaide het oude vuur in zijn spel op. Het tweede stuk swingde en was melodisch veel sterker. Hij was weer helemaal terug!

Joshua Redman, met keurig strikje, werkte samen met de strijkers van het **Metropole Orkest**. Zijn kwartet stond links op het grote podium en rechts zaten de strijkers. De muziek was daardoor sterk gelijkend op die van Redmans cd 'Walking Shadows'. Hij roemde het festival en vond het 'groots en toch intiem'. Omdat de orkestrale stukken strak gearrangeerd waren, duurden ze niet zo lang. Later speelde het kwartet zonder het orkest. De strijkers zaten aandachtig te luisteren en ze applaudisseerden enthousiast na een solo. Redman is een veelzijdige saxofonist die in diverse bezettingen volledig tot zijn recht komt.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Jammer dat hij zo beroerd werd aangekondigd. De presentator liet zijn respect blijken door aan het eind van zijn aankondiging met een fluisterstemmetje de naam van de muzikant te noemen.

Wat **Brad Mehldau & Mark Guiliana** op hun laatste cd deden, was nu ook live te horen. Ze noemen hun project Mehliana. Het thema van deze zaal was 'grooving on up!' en dat paste perfect. De toetsen klonken zo aards laag als Mehldau maar wilde. Dit leek op niets waarvan Mehldau bekend is. Pure elektronica, daar ging het om. Snel, uitbundig en eigentijds. Guiliana is een razendstrakke drummer, die ook trompettist Avishai Cohen begeleidt. Gedurende het concert was bijna niet te zien wie welke elektronische effecten produceerde. Pianist **Jason Moran** mocht het feestje van 75 jaar Blue Note Records voorzitten. Dat deed hij samen met pianist Robert Glasper. Moran: "De eerste plaatopnamen waren met één en soms twee pianisten én boogie woogie". Moran en Glasper speelden samen achter dezelfde piano en zoals te verwachten wisselden ze tijdens het spelen. Meermaals zelfs. Glasper maakte tussendoor ook nog minimal music. Daarna kroop Glasper achter de Fender Rhodes en voegde drummer Jonathan Blake zich erbij. Hij had een laag en horizontaal opgebouwd drumstel. Later sloot bassist Derrick Hodge zich aan. Toen ook Dr. Lonnie Smith opkwam kon het feestje echt beginnen. Hij zong en liet zijn Hammond fluisteren. 'Song for my father' en andere oude hits van het label volgden. Voor het laatst was Benny Golson met zijn wel heel erg glimmende tenor be waard.

Bassist **Christian McBride** was 'artist in residence'. Zijn eerste optreden was met zijn kwartet **Inside Straight**. Zijn soli doen er echt toe en dat mag ook wel, gezien zijn driedaagse eretitel. De jonge pianist was niet Peter Martin, die in het programma werd genoemd, maar Christian Sands (25). Hij was dé ontdekking van het festival. Een sensatie! Hij speelde met een perfect rechte rug, dat heeft hij natuurlijk op school geleerd. Later zou Sands ook in de andere bezettingen rond McBride spelen. Het is een opkomend talent met frisse ideeën en virtuoos pianospel.

[...vervolg op de volgende pagina](#)



Oudgediende Pharoah Sanders in glitterjas en met hoedje.
(Foto: Joke Schot)



Jason Moran (links) en Robert Glasper vierden feest.
(Foto: Joke Schot)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Door naar de **zaterdag. Tineke Postma en Greg Osby** kennen een succesvolle samenwerking sinds 2007. Hun laatste product was de cd 'Sonic Halo'. Daarvan werd muziek gespeeld. Postma was meer melodisch en intuïtief, Osby was meer technisch, abstract. Ze vulden elkaar prachtig aan. Presentatrice Vera Vingerhoeds: "Dat noemen we 'modern creative'. De bassiste was Linda Oh. Wat altijd in Postma's spel opvalt zijn haar rijke ideeën waarbij je steeds haar Europese wortels hoort. Postma bleek vaak de componiste want zij telde af. Het internationale niveau van de saxofoniste is inmiddels onaantastbaar. Het resultaat was een spannend concert, met een boeiende dialoog van twee sopraansaxofonisten.

Het tweede concert van de 'artist in residence' was de **Christian McBride Big Band**. Behalve uit zijn eigen ritmesectie bestond de band volledig uit Nederlanders. Dat scheelt heel wat reiskosten! Saxofonist Efraim Trujillo kreeg de eerste solo en zat daarna uitbundig mee te bewegen met zijn lichaam. Blijkbaar was er goed gerepeteerd want het klonk als een klok. McBride liet de solisten zichzelf voorstellen. Het was logisch dat hij niet alle namen wist. Hij had echt de uitstraling van een leider, goed gekleed, diepe stem en een basspel waar niets tussen te krijgen is. Er klonk ook een stuk ter ere van James Brown met een uitgebreide mondelinge toelichting van de bassist: 'Brother mister'.

Benny Golson (1929) speelde met zijn kwartet. Hij heeft een tenorgeluid dat deed denken aan plaatopnamen uit de jaren vijftig. Golson was op het festival een van de belangrijke schakels tussen het heden en de rijke historie van de jazzmuziek in de jaren vijftig. Telkens als hij ging spelen deed hij de dop van zijn mondstuk in de beker van het instrument. Na een solo keerde hij de sax om en liet de dop er weer uit glijden. Golson zat (letterlijk) duidelijk op zijn praatstoel. Hij zei: "Mijn vrouw zegt dat ik te veel praat. Maar ze is nu niet hier!" Daarvan profiteerde hij door geanimeerd en met sterke intonatie twee grote verhalen te vertellen. De eerste ging over een 'matige accordeonist' die Duke Ellington's 'Take the 'A' train' aankondigde als 'Take the train'. Daarop speelde Golson het nummer.

[...vervolg in de rechterkolom](#)



Tineke Postma trad op met Greg Osby. (Foto: Joke Schot)

Daarna volgde een uitgebreide verhandeling over het ontstaan van zijn compositie 'I remember Clifford'. Golson: "Elke keer als ik het speel, en de compositie is meer dan vijfhonderd keer opgenomen, denk ik: wat zou er gebeurd zijn als Clifford Brown niet zou zijn omgekomen bij dat auto-ongeluk?"

Danilo Pérez, John Patitucci en Brian Blade noemen zich ook wel het 'Children Of The Light Trio'. Gedrieën zijn ze de vaste begeleiders van Wayne Shorter. Maar nu dus zonder hem. Ze maakten aangenaam hoekige muziek met een eigenzinnige elektrische bas. Drummer Blade moest intensief meelesen om de ideeën te kunnen begeleiden. Veel stukken waren zonder pauze aaneengeregen en dat gaf een heerlijk concert waarbij je je volledig moest concentreren. Dat was velen te veel gevraagd en de zaal liep wat leeg. De drie brachten elkaar op een hoog niveau, met een stuwende, zwaar pulserende bas. Blade had een prachtige, sterk afwisselende linkervoet onder de hihat. Het concert had een sterke drive en zeer goed geluid. Na een half uur droeg Pérez een ballad van Patitucci op aan de een dag eerder overleden bassist Charlie Haden.

Louis Armstrong en **Dr. John** zouden heel wat gemeen hebben. Dat was de basis voor een 'tribute' aan Satch. Op de vleugel van de Dr. John lag een schedel... Het eerbetoon gebeurde met een Nederlandse blazerssectie, samengesteld door Benjamin Herman. De leidende trompettist was Nicolas Payton. Er was sprake van uiterst eigenzinnige interpretaties van 'What a wonderful world' en 'Mac the knife'. Maar eigenlijk was het nauwelijks een eerbetoon te noemen. Er zat weinig lijn in de stukken en het was een onsamenhangend geheel. Bovendien was er een loodzware basdrum die beter zou passen op een poppodium. Door een technisch mankement startte het concert van het **Kenny Garrett Quintet** een half uur te laat. Dat kwam de opbouw van het optreden niet ten goede. De saxofonist opende zoals altijd vol gas. Hij accelereerde in 'no time' naar topsnelheid. Achter hem zat een sterk pianotrio, maar het geluidsniveau was onaangenaam hard als sax en percussie meededen. Gehaast kwam de band toe aan de klassieke afsluiter: 'Happy people'. Steeds weer moedigde de leider het publiek aan te schreeuwen om meer, en hij beantwoorde dat elke keer met het thema. Deze werkwijze deed ondertussen nogal routinematig aan, maar het publiek kende het misschien nog niet en was erg enthousiast. Er stond zelfs een man op zijn stoel.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

En dan de **zondag**. De grootste festivalzaal (met zitplaatsen) was Amazon. Slechts drie muzikanten kregen de tweeduizend luisteraars daar misstijl: **Eric Vloeimans** met zijn project Oliver's Cinema. Naast de trompettist zijn dat Jörg Brinkmann op cello en Tuur Florizoone op accordeon. Vloeimans maakte een relaxte indruk en gaf een evenwichtig en emotioneel concert dat de werking van mijn traanbuisjes op de proef stelde. Prachtig. 'Aladdin' was een sprookje. Tussendoor zei hij: "We hebben van de week alledrie nieuwe schoenen gekocht." Daarop werden ze trots aan het publiek getoond... Bij 'Prince Henri' werd de accordeon gebruikt als slagwerk en Vloeimans' trompet klonk als brushes, wat ik nooit eerder had gehoord. Het drietal speelde perfect met het volume, met nuancerings van fluisteren tot hard. Tuur vond het jazzgehalte van zijn 'l'Amour des moules' blijkbaar niet zo hoog. Hij vroeg de zaal: "Is de jazzpolitie aanwezig vanavond?" Natuurlijk niet! Deze melodische schoonheid moet juist gestimuleerd worden. Hoogtepunt was, net als op de cd van het trio: 'Imagining'. Het deed wat slavisch aan terwijl er een regenbui op het dak van de hal kletterde. Toen Vloeimans de achtergrond vertelde van de compositie 'Harry Bo', over de geweldige New Yorkse gitarist Marc Ribot, bleek uit de reactie van het publiek dat de meesten die naam niet herkenden. Geeft niks. Men genoot ademloos.

Het trio Eric Vloeimans, Jörg Brinkmann en Tuur Florizoone kreeg 2.000 man stil.

Daarna bleek de entourage in zaal Hudson een groot contrast. Prism is de huidige band van **Dave Holland**. De vriendelijke bassist met de kleine bas heeft vaak aparte projecten. Dit keer is dat ook weer met een topbezetting met Kevin Eubanks op gitaar, Graig Taborn op piano en Eric Harland op drums. Vooral Eubanks' vuige gitaar deed denken aan muziek uit vervlogen tijden, aan Hollands samenwerking met Miles Davis, maar dan in een eigentijdse uitvoering. Gelukkig had Harland geen zwaar bassdrumgeluid dat men gebruikelijk pleegt te produceren bij fusie op het festival. Het geluid was zelfs heel goed. [...vervolg op de volgende pagina](#)



Benny Golson: een schakel tussen verleden en heden.
(Foto: Joke Schot)



Brian Blade trad op met twee andere vaste begeleiders van Wayne Shorter.
(Foto: Joke Schot)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Weer terug in Amazon speelde **Terri Lyne Carrington's Mosaic Project**. De drumster speelde overwegend met vrouwen. Daarin paste altiste Tia Fuller perfect. Maar zangeres Lizz Wright vroeg de meeste aandacht met haar gospelzang. Ze zong onder anderen een trage, uitgesponnen versie van 'Nature boy'.

In de grootste zalen had de muziek weinig of niets met jazz te maken, maar in de zalen Hudson, Darling en Madeira was drie dagen lang goede jazz te vinden.

In zaal Yenisei kon je met uitgestrekte arm gemakkelijk het plafond raken. Het was dan ook bloedheet bij Triveni, het trio van trompettist **Avishai Cohen**. De groepsnaam betekent: drie heilige rivieren. En dat voor een trio... Misschien was Cohen al lang geleden geboekt en daarna in populariteit toegenomen waardoor de zaal voor hem een maatje te klein was. Soms was de muziek 'cool'; daarna weer pulserend 'hot'. Het was nooit voor de hand liggend en Cohen maakte mooie kleuren op zijn trompet. De zeer strak drummende Nasheet Waits had een aandachtig gehoor. En wat die warmte betreft: je moet er wat voor over hebben!

Het festival werd afgesloten in Hudson met het **Cristian McBride Trio**. Hij bedankte de organisatoren van het festival voor zijn rol gedurende de drie dagen en zei dat hij het moeilijk vond om Rotterdam weer te verlaten. Liever had hij nog 'a few days more' willen blijven. Als tweede stuk speelde het trio 'Caravan'. Steeds weer versnelde het tot supersnel, maar als je het in slow motion zou afspelen bleef het helemaal perfect. Daarna klonken het Braziliaanse 'Trieste' van Antônio Carlos Jobim en 'Povo' van Freddie Hubbard, waarbij het basloopje de hoofdrol speelde. Daarna bleek het ogenschijnlijk keurige pianotrio vette funk te kunnen spelen in 'How's making love' van Johnny Taylor. Dit concert was een waardige afsluiter van het festival waarbij de muziek in de grootste zalen weinig of niets met jazz te maken had, maar in de zalen Hudson, Darling en Madeira altijd goede jazz te vinden was. Zet vast 10 tot en met 12 juli 2015 in uw agenda. Dan is er weer een North Sea Jazz Festival!

Peter J. Korten



Terri Lyne Carrington trad op met haar Mosaic Project.
(Foto: Joke Schot)



'Artist in residence' Cristian McBride had best nog langer in Rotterdam willen blijven.
(Foto: Joke Schot)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL



Henri Threadgill genoot van het applaus.
(Foto: Joke Schot)

Verder speelden nog op het festival:



Hermine Deurloo. (Foto: Joke Schot)

 **Volg het jazznieuws
op de voet. Ga naar:**
<http://www.twitter.com/jazzflits>

BEELDVERSLAG



Martial Solal. (Foto: Joke Schot)



Ibrahim Maalouf. (Foto: Joke Schot)



Cécile McLorin Salvant. (Foto: Joke Schot)

COMBLAIN-LA-TOUR JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats:

4 - 6 juli 2014,
Comblain-la-Tour (Wallonië).

Met de vrienden vertrokken we begin juli weer naar het jaarlijks jazzfestival van Comblain-la-Tour. Wat vroeger het grootste festival in zijn soort was is nu wellicht het kleinste, maar zeker ook het sympathiekste. Joe Napoli, een G.I. in 1940 geleverd in Comblain, keerde in 1950 terug met een meute jazzartiesten voor een festival en hield dit een aantal jaren met succes vol.

Ooit was het festival het grootste in zijn soort, nu wellicht het kleinste, maar ook het sympathiekste.

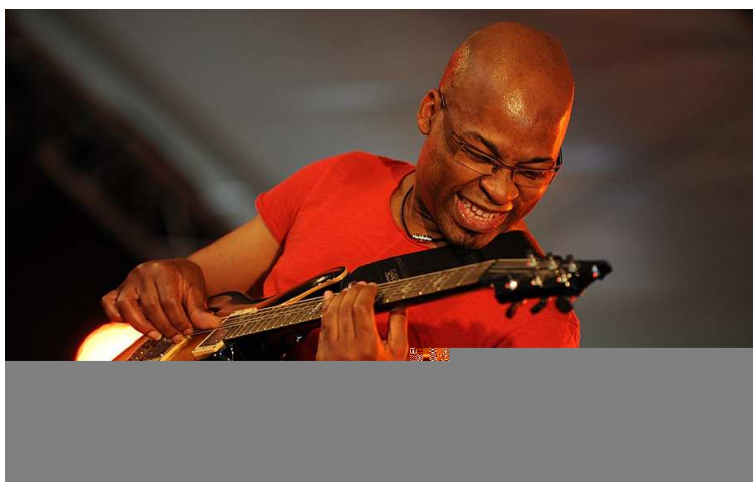
Daarvan is nu een jaarlijks prachtig familiefestival overgebleven. Jazeker, ook voetballiefhebbers waren dit jaar welkom. Zij konden het WK op een groot scherm volgen in de Chet Baker Club. Zelf schopte ik de bal zo ver mogelijk weg om rustig te kunnen genieten van een uitzonderlijk programma.

[...vervolg in de rechterkolom](#)



Igor Gehenot. (Foto: Jean Schoubs)

JAZZ OP DE PLANKEN



Lionel Loueke. (Foto: Jean Schoubs)

Prachtig was het concert van 'babyface' **Igor Gehenot**. Wie durft nog beweren dat er in 'la jeunesse' geen gedrevenheid zit? Virtuositeit en inventiviteit plakken als eeuwige etiketten op zijn naam. Ik ben benieuwd naar het nieuwe album 'Motion' dat in het najaar van de pianist verschijnt. Misschien kunnen we hem in 2015 opnieuw een Waalse thuismatch laten spelen? Gitarist **Lionel Loueke**, oorspronkelijk van Benin, studeerde jazz in Parijs en aan het Thelonious Monk Institute van Zuid-Californië. Ditmaal speelde hij samen met Paul Jackson, autoriteit in de funky jazzscene als bassist. De knappe intelligente 'looks', de inbreng van zwarte 'roots' en hun verfijnd spel lieten je niet onberoerd. Knap van de organisatie om dit legendarische duo (in spe), met begeleiding van Tony Match op drums en Xantoné Blacq op keyboards, naar België te halen.



Erik Truffaz. (Foto: Jean Schoubs)

Nog zo'n uitzonderlijk begenadigd talent: **Erik Truffaz**. Vader saxofonist, hij later trompettist. Truffaz versterkte in zijn jeugd de trompet zelfs elektrisch en pompte er een wahwah-pedaal aan. Nu trad hij op met zijn Quartet (met Marcello Giuliani (contrabas), Benoît Corboz (keyboards) en Marc Erbetta (drums)), waarin diverse stijlen elkaar kruisen die je meevoeren naar 'El Tiempo De La Revolución' (zijn Blue Note-cd uit 2012; red). Wij geven volgend jaar weer rendez-vous op dit genietbare hoogstaand jazzfestival.

Marino Serdons

JAZZ OP DE PLANKEN BEELDVERSLAG

De Noorse zangeres en gitariste Nina Kristine Linge van het trio Nina and the Butterfly Fish. (Foto: Joke Schot)

SHOWCASES JAZZDAG**Datum en plaats:**

27, 28 juni 2014,
LantarenVenster,
Rotterdam.



Esther van Hees zong zelfgeschreven liedjes op het raakvlak van de jazz- en singer-songwriter-tradities. (Foto: Joke Schot)



Paul van der Feen speelde met zijn band Odyssee. (Foto: Joke Schot)



Zangeres Minyeshu combineerde traditionele Ethiopische zang, jazz en Westerse popmuziek. (Foto: Joke Schot)

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 14 juli 2014



1 Joshua Redman

Trios Live (Nonesuch)

2 Ibrahim Maalouf

Illusions (Harmonia Mundi)

3 Miles Davis

Live In Paris (Fremeaux)

4 David Binney

Anacapa (Criss Cross Jazz)

5 Jose James

While You Were Sleeping (Blue Note)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 Bobby Hutcherson

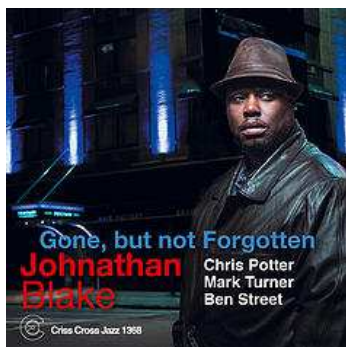
Enjoy The View (Blue Note)

Zie de recensie op pagina 14.

2 Goldings/Bernstein/Stewart

Ramshackle Serenade (Pirouet)

Niets nieuws onder de Hammond Trio-zon deze cd, maar weer een gewoon lekker groovende plaat van dit supertrio. B3 jazz zoals het bedoeld is!



3 Jonathan Blake

Gone, But Not Forgotten
(Criss Cross Jazz)

Met Chris Potter en Mark Turner in 'the front line' kan het al bijna niet meer stuk. Puike cd van drummer Jonathan Blake, die met nog alleen een bassist de twee tenoren fantastisch ondersteunt!

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

OVERLEDEN



Charlie Haden in 2005 op Gent Jazz. (Foto: Tom Beetz)

Charlie Haden, 11 juli 2014 (76)

Amerikaanse bassist. Overleden in Los Angeles. Werkte vanuit de westkust als begeleider bij Art Pepper, Hampton Hawes, Ornette Coleman en later Keith Jarrett. Was daarnaast in de weer met zijn Liberation Music Orchestra (met politieke connotaties), Old & New Dreams (een verlengstuk van de muziek van Ornette Coleman) en zijn Quartet West (met saxofonist Ernie Watts). Had tijdens live optredens te kampen met gehoorproblemen.

Phil Mason, 9 juli 2014 (74)

Engelse trompettist. Speelde jarenlang bij de band van Max Collie, maar had een eigen trad. band vanaf 1992. Overleed op het Schotse eiland Bute.

Paul Horn, 29 juni 2014 (84)

Speelde in de jaren vijftig tenorsax in de band van Sauter-Finegan, maar werd vooral bekend door zijn spel op fluit en klarinet bij het kwintet van Chico Hamilton. Werkte in de studio's en trok daarna de wereld in, op zoek naar 'universele muziek'. Werd de 'new age guru' genoemd.

Little Jimmy Scott, 12 juni 2014 (88)

Amerikaanse zanger. Leed aan een groeistoornis, vandaar de toevoeging 'Little'. Begon bij Lionel Hampton, daarna was zijn solozangcarrière er een van vallen en opstaan. Overleed in Las Vegas.

Aaron Sachs, 17 juni 2014 (90)

Amerikaanse klarinettist en saxofonist. Was in de jaren veertig vooral te horen op klarinet en combo's op het grensgebied van swing naar bebop. Speelde daarnaast tenorsax in bigbands. Was in de jaren vijftig gehuwd met zangeres Helen Merrill. (jjm)

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

DUTCH JAZZ ORCHESTRA Plays The Music Of Rob Madna Challenge



Op 'Plays The Music Of Rob Madna' doet het Dutch Jazz Orchestra (DJO) waar het naam mee heeft gemaakt: het aandacht vragen voor prachtige, weggezakte muziek die beter verdient. Zo maakte het orkest ook al platen met het werk van onder anderen Mary Lou Williams, Boyd Reaburn en natuurlijk Billy Strayhorn. Het DJO werd in 1983 opgericht en Rob Madna leidde het orkest vanaf het begin. Bovendien schreef hij er veel voor. In de jaren negentig nam Jerry van Rooyen de leiding over, nadat ook nog Rob Pronk de scepter had gezwaaid.

Rob Madna verdiende aanvankelijk de kost als leraar wiskunde aan een middelbare school. Niettemin timmerde hij als musicus en componist voluit als professional aan de weg, zij het steeds met bescheidenheid. Pas op 55-jarige leeftijd stapte Madna in 1986 over van de middelbare school naar het Conservatorium van Hilversum om daar - en na de fusie op het conservatorium in Amsterdam - tot aan zijn plotselinge overlijden in 2003, jonge jazzmusici op te leiden. De box 'Plays The Music Of Rob Madna' bevat vijf cd's. Een schat aan materiaal en een prachtig monument.

Hessel Fluitman

Beluister hier cd-fragmenten:

<http://bit.ly/1oApgWK>

Bekijk Rob Madna met het DJO:

<http://bit.ly/1kpn6rN>

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.



**Volg het jazznieuws
op de voet. Ga naar:**

<http://www.twitter.com/jazzflits>

VARIA



In juni was onze fotograaf Joke Schot in New York om als genomineerde voor de 'Photo of the Year Award' van de Jazz Journalists Association de uitreiking van die prijs bij te wonen. Tijdens haar bezoek aan de stad woonde ze ook een concert bij van onze columnist Roos Plaatsman, die op 16 juni onder haar artiestennaam **Rose Ellis** in de Zinc Bar optrad. Zangeres Rose werd begeleid door pianist Glen Zaleski en bassist Scott Colberg.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: juli 2014

[Christine Stephan, JAZZTHETIK:](#)

Rebekka Bakken

Little Drop Of Poison (EmArcy/Universal)

[Anna Filipieva, Jazz.Ru:](#)

Moskus

Mestertyven (Hubro)

[Jan Granlie, Salt Peanuts:](#)

Tom Rainey

Obbligato (Intakt)

[Henning Bolte, Jazzism en Luca Vitali, Giornale della Musica:](#)

Angles 9

Injuries (Clean Feed)

[Lars Grip & Patrik Sandberg, Orkester Journalen:](#)

Don Cherry

Modern Art Stockholm 1977 (Mellotronen)

[Cim Meyer, Jazz Special:](#)

Mark Dresser Quintet

Nourishments (Clean Feed)

[Lars Mossefinn, Dag & Tid:](#)

Emilia Martensson

Ana (Babel Label)

[Axel Stinshoff, Jazz thing:](#)

Simon Spiess Trio, Round 4! (Unit Records)

[Madli-Liis Parts, Muusika:](#)

Maria Faust

Sacrum Facere (Barefoot Records)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum:](#)

Marta Król

Thank God I'm A Woman (Universal)

[Jon Newey, Jazzwise:](#)

Nat Birchall Quintet

Live In Larissa (Sound Soul and Spirit Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en jazzpromoters.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 14 juli 2014



1 Louis Hayes

Return Of The Jazz Communicators
(Smoke Sessions)

2 Jimmy Cobb

The Original Mob (Smoke Sessions)

3 Bobby Hutcherson

Enjoy The View (Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann.

Website: Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VARIA

JAZZFLITS TE GAST BIJ LANTARENVENSTER



Ieder jaar ontmoeten de medewerkers van Jazzflits elkaar een keer om de stand van zaken te bespreken en het glas op het komende jaar te heffen. Dit jaar gebeurde dat op zondagmiddag 29 juni in LantarenVenster, Rotterdam. Aan het eind van de bijeenkomst gaf LV-medewerker Casper Houtman nog een rondleiding door het gebouw. Daarbij werd ook de kleedkamer aangegegaan. Op de foto van Joke Schot ziet u daar van links naar rechts: Lo Reizevoort, Hans van Eeden, Peter J. Korten, Frank Huser en Hessel Fluitman.

JAZZMOZAÏEK 2014/2

Pianist Vijay Iyer is half augustus 'artist in residence' op Jazz Middelheim (<http://www.jazzmiddelheim.be>). Onlangs ging hij in zee met het Duitse platenmerk ECM. Voor het driemaandelijks Vlaamse tijdschrift **Jazzmozaïek** reden om hem uitvoerig aan de tand te voelen en zijn portret op de voorpagina van het nieuwste nummer te zetten. Saxofonist Nathan Daems blijkt een ware multiculti. Zijn voorliefde voor wereldmuziek uit hij in verschillende bandjes. Accordeonist Rony Verbiest maakte een cd samen met Thelonious Monk jr. ('Verbiest Meets Monk'). De drummer, inderdaad zoon van, was zeer gecharmeerd van de lyriek van een accordeon. 'Jazzgroten kleuren Middelheim' geeft een voorbeschouwing op het festival. Tijdens het komende Jazz Brugge wordt het label ECM in het zonnetje gezet. **(lr)** (<http://www.jazzmozaiek.be>)

LAATSTE NIEUWS

Kurt Elling krijgt Edison Jazz Oeuvreprijs

Zanger Kurt Elling krijgt dit jaar de Edison Jazz Oeuvreprijs. Op donderdag 27 november vindt de uitreiking plaats tijdens de Edison Jazz/World-ceremonie in Muziekgebouw Frits Philips Eindhoven. Elling treedt er op samen met het Metropole Orkest.

Keenroh wint wedstrijd Jong Jazztalent Gent 2014

Het duo Keenroh is 12 juli tijdens het Gent Jazz Festival tot Jong Jazztalent Gent 2014 uitgeroepen. De band krijgt een begeleidingsbudget van 10.000 euro. Keenroh bestaat uit pianist Thijs Troch en fluitist Jan Daelman.

Gouden plaat voor Gregory Porter

Gregory Porter heeft tijdens het North Sea Jazz Festival een gouden plaat gekregen. Die was voor zijn album 'Liquid Spirit', dat in Nederland meer dan 10.000 keer is verkocht.